Omraam Mikhaël Aïvanhov

CRĂCIUNUL şi PAŞTELE în TRADIŢIA INIŢIATICĂ

Articol I. Cap. 1 – Sărbătoarea Crăciunului

Există patru sărbători cardinale: Crăciunul, Paştele, sărbătoarea sfântului Ioan şi a sfântului Mihail, dar acestea nu au fost stabilite din întâmplare sau după bunul plac al unor clerici, ci fiindcă au o corespondenţă cu anumite fenomene cosmice. Pe parcursul unui an, soarele străbate patru puncte cardinale (echinocţiul de primăvară, solstiţiul de vară, echinocţiul de toamnă şi solstiţiul de iarnă) şi în timpul acestor perioade, în natură se produc mari acumulări şi circulaţii de energii ce influenţează pământul şi toate fiinţele care îl populează: plantele, animalele, oamenii… Iniţiaţii care au studiat aceste fenomene au constatat că, dacă omul este atent, dacă se pregăteşte şi se află în armonie pentru a primi aceste emanaţii, în sinea sa se pot produce mari transformări.

Tradiţia creştină ne spune că Iisus s-a născut pe 25 decembrie la miezul nopţii. Pe 25 decembrie, soarele intră în zodia Capricornului. În mod simbolic, Capricornul este legat de munţi, de grote, şi tocmai în întunericul unei grote s-a născut Copilul Iisus. În tot restul anului, natura şi omul au desfăşurat o activitate febrilă, dar la apropierea iernii multe lucrări se opresc, zilele se scurtează, nopţile se lungesc, este momentul meditaţiei, al reculegerii, ceea ce permite omului să pătrundă în străfundurile fiinţei sale şi să găsească condiţiile necesare naşterii Copilului.

Atunci când iese din Capricorn, soarele pătrunde în Vărsător, iar Vărsătorul înseamnă apa, este botezul, viaţa care ţâşneşte şi produce noi curenţi. La ieşirea din Vărsător, soarele intră în Peşti, şi acolo are loc acel pescuit despre care vorbea Iisus când le spunea discipolilor săi că sunt nişte pescari de oameni.

Dar să revenim la naşterea lui Iisus. În fiecare an, pe 25 decembrie la miezul nopţii, zodia Fecioarei urcă la orizont, de aceea se spune că Iisus s-a născut din Fecioară. Peştii apar în opoziţie, iar în mijlocul Cerului se poate observa minunata constelaţie Orion având în centru cele trei stele aliniate numite de tradiţia populară cei trei Magi de la Răsărit.

Să lăsăm deoparte problema de a şti dacă Iisus s-a născut cu adevărat pe 25 decembrie la miezul nopţii. Ceea ce ne interesează, este că la această dată are loc în natură naşterea principiului Hristic, a

acelei lumini şi călduri ce vor transforma totul. În această perioadă, şi în Cer se aniversează această sărbătoare: îngerii cântă şi toţi sfinţii, Marii Maeştri şi Iniţiaţii se adună ca să se roage, pentru a-L slăvi pe Domnul şi a sărbători naşterea lui Hristos care se naşte cu adevărat în univers.

Dar în acest timp, unde se află mulţimea pe pământ? în cabarete, în discoteci şi baruri de noapte unde mănâncă, bea, chefuieşte pentru a sărbători naşterea lui Iisus… Ce mentalitate! Dar cel mai şocant este faptul că şi oamenii cei mai inteligenţi consideră că este normal să sărbătorească Crăciunul în acest fel. În loc să fie conştient de importanţa unui eveniment care se produce numai o singură dată pe an, când întreaga natură este concentrată să pregătească noua viaţă, omul are mintea în altă parte. De aceea, el nu primeşte nimic: dimpotrivă, el pierde favoarea şi iubirea Cerului. Ce aţi vrea ca Cerul să poată dărui unei fiinţe care rămâne insensibilă la aceşti curenţi divini? Discipolul însă se pregăteşte: el ştie că în noaptea de Crăciun, Hristos se naşte în lume sub formă de lumină, de căldură şi viaţă, şi el pregăteşte condiţiile convenabile pentru ca acest Prunc Divin să se nască şi în sinea sa.

Iisus s-a născut acum două mii de ani în Palestina, dar acesta constituie aspectul istoric al Crăciunului, iar pentru Iniţiaţi este un lucru secundar. Fiindcă înainte de a fi un eveniment istoric, naşterea lui Hristos este un eveniment cosmic: este întâia manifestare a vieţii în natură, începutul tuturor răbufnirilor. Apoi, această naştere este un eveniment mistic, adică Hristos trebuie să se nască în fiecare suflet uman ca principiu de lumină şi iubire divină. Aceasta este naşterea lui Iisus: atât timp cât omul nu posedă lumina şi iubirea, Pruncul îi sus nu se poate naşte în el. El îl poate sărbători, îl poate aştepta… dar nu va primi niciodată nimic.

Iisus s-a născut acum două mii de ani, şi în amintirea acestui eveniment mergem la biserică, cântăm pentru că Iisus a venit să ne salveze, şi fiindcă suntem salvaţi, putem să continuăm să păcătuim, să bem şi să mâncăm, şi să fim veşnic liniştiţi. Iată cu înţeleg oamenii naşterea lui Iisus. Dar foarte puţini dintre ei se gândesc să lucreze, să studieze, să se străduiască pentru ca Iisus să se nască interior în fiecare suflet, în fiecare spirit. Dacă era suficient ca Iisus să vină pe pământ acum două mii de ani, oare de ce împărăţia lui Dumnezeu nu a sosit încă? Războaiele, nenorocirile, bolile, toate acestea trebuiau să

dispară…

Eu nu neg faptul că naşterea lui Iisus a constituit un eveniment istoric de o mare importanţă, dar esenţialul este reprezentat de aspectele cosmic şi mistic ale sărbătorii Crăciunului. Fiindcă nu numai că naşterea lui Hristos este un eveniment care se produce în fiecare an în univers, dar în fiecare clipă Hristos se poate naşte deopotrivă în noi. Puteţi reciti povestea naşterii lui Iisus de câte ori doriţi şi să cântaţi: „Pruncul Divin s-a născut", dar atât timp cât Hristos nu se naşte în voi, aceasta nu vă va folosi la nimic. Ceea ce trebuie acum, este ca fiecare să-şi dorească să se nască în sufletul său, pentru a deveni ca el astfel ca pământul să fie populat de Hristoşi. De altfel, aceasta cerea şi Iisus când spunea: „Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea". Ei bine, unde sunt aceste lucrări, mai mari ca ale lui Iisus?…

Pentru câţiva Hristos s-a născut deja, pentru unii el se va naşte curând, iar pentru alţii el se va naşte din nefericire peste câteva secole. Totul constă în pregătirea condiţiilor. Iată de ce este foarte important să ne pregătim cu mult timp înainte pentru această sărbătoare a Crăciunului, pentru a-i înţelege semnificaţia. De exemplu, ce înseamnă naşterea lui Iisus într-o iesle, între un măgar şi un bou? Dar păstorii? Dar Regii Magi? Veţi spune: „Dar toată lumea o ştie!" Vom vedea dacă ştie sau nu, şi cum o ştie… Dintre toţi evangheliştii, Luca oferă cele mai multe detalii despre acest eveniment; alţii îl menţionează în treacăt sau încep chiar atunci când Iisus a venit pe malurile Iordanului pentru a primi botezul din mâinile lui Ioan Botezătorul. Vă voi citi deci povestirea naşterii lui Iisus din Sfânta Evanghelie după Luca.

„În zilele acelea a ieşit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere s-a făcut întâi pe când Quirinius ocârmuia Siria. Şi se duceau toţi să se înscrie, fiecare în cetatea sa. Şi s-a suit şi Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David care se numeşte Betleem, pentru că el era din casa şi din neamul lui David. Ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită cu el, care era însărcinată. Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască. Şi a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut şi L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei.

Şi în ţinutul acela erau păstori, stând pe câmp şi făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Şi iată Îngerul Domnului a stătut lângă ei şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor, şi ei s-au înfricoşat cu

frică mare. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Şi acesta vă va fi semnul: Veţi găsi un prunc înfăşat, culcat în iesle. Şi deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!

Iar după ce îngerii au plecat de la ei, la cer, păstorii vorbeau unii către alţii: Să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut şi pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut. Şi grăbindu-se, au venit şi au aflat pe Maria şi pe Iosif şi pe Prunc, culcat în iesle. Şi văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil. Şi toţi câţi auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori. Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa. Şi s-au întors păstorii, slăvind şi lăudându-L pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră şi văzuseră precum se spusese.

Şi când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte de a se zămisli în pântece.

Şi când s-au împlinit zilele curăţirii lor, după Legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în Legea Domnului, că orice întâi născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului, şi să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Şi iată era un om în Ierusalim, cu numele de Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel, şi Duhul Sfânt era asupra lui. Şi lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Şi din îndemnul Duhului a venit la templu; şi când părinţii au adus înăuntru pe pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, el l-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis:

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace.

Că ochii mei văzură mântuirea Ta.

Pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel".

Aţi citit sau ascultat cu siguranţă de mai multe ori această povestire. Multe detalii conţinute în ea sunt simbolice. Există de

asemenea două pasaje foarte misterioase. De ce este spus: „Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa”? înseamnă că era ceva ce ea nu putea spune. Dacă era ceva ce auzise povestit de păstori, ea ar fi putut spune fiindcă păstorii povesteau la toată lumea. Era deci altceva pe care îl păstra cu mare grijă în sufletul ei, ceva sacru. Şi cine era Simeon? Este spus că Duhul Sfânt era asupra lui, adică el era foarte pur. Dar eu nu voi putea discuta chestiunea lui Simeon deoarece ar putea tulbura toate conştiinţele creştine. Cine era Simeon? Ce legătură îl unea cu Pruncul Iisus?…

Veţi vedea acum dacă aţi înţeles cu adevărat acest capitol. Mai întâi, cine erau Maria şi Iosif? Dacă au fost aleşi să fie părinţii lui Iisus, înseamnă că erau deja pregătiţi: pentru a fi demni să îl primească pe Iisus, Salvatorul omenirii, în familia lor, ei au îndeplinit cu siguranţă o mare lucrare spirituală în vieţile lor anterioare; ei erau excepţionali, predestinaţi. Maria s-a consacrat de foarte tânără slujirii Domnului mergând la Templu. Ea s-a purificat deci şi a făcut cele mai mari sacrificii pentru a fi demnă să primească la sânul ei un spirit atât de puternic şi înalt ca Hristos. Iată lucruri la care nu ne gândim. Ne închipuim că totul îi este posibil Domnului, El face ce doreşte, chiar şi lucrurile cele mai neverosimile, şi îşi poate alege astfel pe oricine pentru cea mai înaltă misiune. Nu, şi în acest domeniu există o justiţie, nişte reguli, nişte legi. Domnul a făcut aceste legi şi nu El le va încălca.

Atunci când Dumnezeu alege nişte creaturi, înseamnă că ele îndeplinesc anumite condiţii. Desigur, „Dumnezeu poate zămisli copiii lui Avram din nişte pietre”, dar făcându-i să treacă în prealabil prin starea de plantă, apoi de animal şi în sfârşit de om. Ca în cazul copilului: embrionul trebuie să treacă şi el prin tot felul de forme şi stadii înainte de a lua aspectul unei creaturi umane. La fel, Iisus a fost obligat să parcurgă anumite etape înainte de a deveni Hristos. Iată încă ceva ce creştinii nu pot accepta. Ei consideră că Iisus era Dumnezeu însuşi, că s-a născut perfect. Atunci, de ce a trebuit să aştepte vârsta de treizeci de ani pentru a primi Duhul Sfânt şi a face minuni?… Chiar dacă Dumnezeu în persoană ar trebui să vină să se încarneze pe pământ, El ar accepta să se supună legilor pe care El însuşi le-a stabilit. Înţelegeţi că Dumnezeu se respectă pe Sine? Astfel văd Iniţiaţii lucrurile: totul este în ordine, totul este logic, totul este chibzuit în mintea lor.

Pentru a fi demni deci să îl primească pe Iisus, Maria şi Iosif s-au

pregătit de multă vreme, deja din alte încarnări, şi erau puri. Oare Duhul Sfânt i-a dat naştere lui Iisus? Da, Duhul Sfânt. În planul divin, era Duhul Sfânt, dar în planul fizic era nevoie deopotrivă de ceva… de cineva, fiindcă şi în acest plan există o reflectare a Duhului Sfânt. Pentru ca să existe o corespondenţă perfectă între cele trei lumi, pentru ca în planul fizic, în planul spiritual şi în planul divin totul să fie mereu sfânt, luminos şi pur, în planul fizic trebuia să existe deopotrivă un însoţitor al Duhului Sfânt.

Veţi spune: „Dar pentru Duhul Sfânt totul este posibil!" De exemplu, el ar fi putut lua puţină materie din spaţiu şi forma un corp ce nu ar fi fost purtat prin pântecele unei femei. Numai că un corp făcut din materie eterică nu poate subzista mult timp: de abia câteva ore, o zi, şi apoi particulele trebuie înapoiate. Astfel se petrec lucrurile în reuniunile spiritiste. Pentru a fi durabil, corpul trebuie alcătuit din nişte particule materiale aduse de mamă. De aceea Duhul Sfânt avea nevoie de o femeie pură, pentru a-şi crea un corp în pântecele ei. Restul, nu vi-l voi spune, îl veţi ghici singuri.

Iisus s-a născut desigur „prin acţiunea Duhului Sfânt"; în măsura în care conceperea sa nu a fost pătată de nicio dorinţă, de nicio pasiune, de nicio senzualitate, se poate afirma că s-a născut prin acţiunea Duhului Sfânt. Astfel trebuie să înţelegem virginitatea Mariei. Virginitatea este o calitate mai mult spirituală decât fizică. Câte femei sunt virgine exterior, dar în interior… sunt mai rău decât nişte prostituate! Iată, eu nu vă voi spune mai mult, v-am spus deja destule.

Naşterea lui Iisus trebuie înţeleasă în cele trei lumi, adică ca un fenomen istoric, ca un fenomen psihic, mistic, şi în sfârşit ca un fenomen cosmic. Astăzi, mă interesează îndeosebi fenomenul mistic.

Luca era cel mai instruit, cel mai erudit dintre evanghelişti şi îşi începe Evanghelia spunând: „Am găsit şi eu cu cale, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să ţi le scriu pe rând". El nu a fost martor al evenimentelor ca ceilalţi, dar a făcut cercetări, şi în povestirea sa despre naşterea lui Iisus el a reţinut numai imaginile evenimentelor care se repetă în sufletul fiecărei fiinţe umane. Ne vom opri acum asupra acestor imagini simbolice.

Pentru ca să se nască Pruncul Iisus, este nevoie de un tată şi o mamă. Tatăl, Iosif, este intelectul, spiritul omului. Mama, Maria, este inima, sufletul. Când inima şi sufletul sunt purificate, atunci copilul se naşte: dar el nu se naşte din intelect şi din spirit, el se naşte din

Sufletul Universal care nu este altceva decât Duhul Sfânt sub forma focului, a iubirii di vine… o flacără pură care vine să fecundeze sufletul şi inima fiinţei umane. Sufletul şi inima reprezintă principiul feminin, receptiv, în timp ce intelectul şi spiritul reprezintă principiul masculin care pregăteşte condiţiile pentru ca Duhul Sfânt, adică Sufletul Universal care este foc, să ia în posesie sufletul, pe Maria. Atunci se naşte Pruncul Hristos. Dar cum naşterea este un fenomen ce trebuie să se producă în cele trei lumi, copilul trebuie să se nască şi în planul fizic. Vedeţi voi, este mult mai complex decât vă imaginaţi.

Atunci când Maria şi Iosif au căutat găzduire, nu au mai găsit niciun loc, adică oamenii care sunt ocupaţi să mănânce, să bea şi să se distreze, nu au niciodată loc pentru Iniţiatul care l-a primit pe Prunc. Acest Prunc Divin, care este deja conceput în el ca o lumină, poate fi un ideal, o idee pe care el o hrăneşte, o îndrăgeşte, dar unde să meargă acum cu acest Prunc? Nimeni nu îi deschide uşa, adică nimeni nu îl înţelege. Dar iată că există un grajd. Acest grajd, cu ieslea, este un simbol, şi în primul rând simbolul sărăciei, al dificultăţii condiţiilor exterioare. Da, pentru omul locuit de Spirit, va fi mereu aşa: oamenii nu îl vor aprecia, nu îl vor primi. Dar datorită luminii pe care o proiectează deasupra ieslei, alţii îl vor vedea de departe şi vor veni să îl viziteze.

Această lumină reprezentată de steaua în cinci colţuri este o realitate absolută. Ea străluceşte deasupra capului tuturor Iniţiaţilor al căror principiu feminin, adică sufletul şi inima, a adus pe lume Pruncul Iisus conceput de Duhul Sfânt. Iar în acel moment, intelectul, Iosif, în loc să fie gelos şi s-o respingă pe Maria, ca un om primitiv, strigând: „Acest copil pe care l-ai născut nu este al meu, pleacă de aici!…”. trebuie să se încline şi să spună: „Dumnezeu a atins uşor inima şi sufletul Mariei. Eu nu puteam să o fac”. Deci, intelectul nu trebuie să se revolte şi să se înfurie, ci să înţeleagă corect spunând: „Există aici ceva ce mă depăşeşte” şi s-o păstreze pe Maria. A respinge pe Maria, înseamnă a respinge jumătate din fiinţa ta devenind ca aceia care, nişte intelectuali şi raţionalişti puri, au înlăturat întreaga latura efectivă, receptivă, toate calităţile de blândeţe, umilinţă, bunătate. Mulţi au respins-o pe Maria fiindcă ei i-a plăcut să primească vizita Duhului Sfânt…

Trebuie să înţelegeţi că Maria şi Iosif sunt nişte simboluri ale vieţii interioare: aceia care au respins-o pe Maria s-au ofilit şi posedă

numai intelectul care descompune, critică, care este mereu nemulţumit. Dimpotrivă, observaţi că Iosif a respectat-o pe Maria, a păstrat-o lângă el şi a spus: „Oh, ea aşteaptă un copil: eu doresc să o ocrotesc fiindcă are nevoie de ajutorul meu”.

Dar ce reprezintă steaua? Este un fenomen ce se produce inevitabil în viaţa unui adevărat mistic, a unui adevărat Iniţiat. Deasupra capului său apare o stea, o pentagramă luminoasă. Ceea ce se găseşte în înalt este la fel cu ce se găseşte în lumea de jos, iar ceea ce este jos este la fel cu ce se găseşte în înalt. Această pentagramă trebuie deci să fie dublă. Mai întâi, omul însuşi este o pentagramă vie, iar apoi, în înalt, în planul subtil, atunci când el a dezvoltat din plin cele cinci virtuţi: bunătatea, dreptatea, iubirea, înţelepciunea şi adevărul, o altă

pentagramă îl reprezintă sub formă de lumină.

Această lumină, această stea care strălucea deasupra grajdului înseamnă că, din fiecare Iniţiat care posedă în sinea sa pe Hristos viu,

iese mereu o lumină, o lumină care uşurează, o lumină care hrăneşte, îmbărbătează, vindecă, purifică, însufleţeşte… într-o bună zi această lumină este văzută de departe de alţii, şi ei simt că se manifestă ceva special prin acea fiinţă. Ceea ce se manifestă cu adevărat este Hristos, şi în acel moment toţi conducătorii, autorităţile, puternicii şi bogaţii vin lângă ea. Şi chiar marii şefi religioşi care îşi închipuiau că se află în vârf, simt la rândul lor că le lipseşte ceva, că nu au atins acel grad de spiritualitate şi vin să se instruiască, să se încline şi să aducă daruri.

Iată deci motivul prezenţei celor trei magi Melchior, Baltazar şi Gaspard lângă Pruncul Iisus. Aceşti magi erau şefii marilor religii în ţările lor şi au venit. De ce? Fiindcă au simţit această lumină. Cum erau şi astrologi, observând pe cer anumite configuraţii planetare excepţionale, ei au concluzionat că se va declanşa un eveniment extraordinar pe pământ. Naşterea lui Iisus corespunde deci şi unui fenomen ce s-a produs în cer acum două mii de ani.

Aceşti magi de la Răsărit aduc aur, tămâie şi mir, iar fiecare dintre aceste cadouri era simbolic. Aurul însemna că Iisus era rege: culoarea aurului este culoarea înţelepciunii a cărei strălucire luminează deasupra capului Iniţiaţilor ca o coroană de lumină. Tămâia însemna că el era preot: tămâia reprezintă domeniul religiei, adică deopotrivă al inimii, al iubirii. Iar mirul este simbolul nemuririi: mirul era folosit la îmbălsămarea corpurilor şi la prevenirea descompunerii lor. Magii de la Răsărit au adus deci cadouri ce au o legătură cu cele trei domenii ale gândului, sentimentului şi corpului fizic. Fiecare este legat şi de un sefirot: mirul de Binah, care păstrează tot, aurul de Tiferet, lumina, iar tămâia de Hased, religia.

Să ne ocupăm acum de grajd. În acest grajd nu se găseau nici păstori, nici turme, ci numai un bou şi un măgar. De ce? Se repetă de secole această poveste fără să fie înţeleasă deoarece simbolismul universal s-a pierdut la oameni. Grajdul reprezintă corpul fizic. Iar boul? Ştiţi că în antichitate boul, taurul, a fost mereu considerat ca un principiu generator. De exemplu, în Egipt, boul Apis era simbolul fertilităţii şi al fecundităţii. Boul se află sub influenţa lui Venus şi reprezintă forţa sexuală. Măgarul se găseşte sub influenţa lui Saturn; el reprezintă personalitatea, adică natura inferioară a omului, denumită bătrânul Adam, încăpăţânat, stăruitor, dar un bun slujitor. Aceste două animale se găseau acolo pentru a-l sluji pe Iisus. Dar cum să îl slujească? Acum vă voi

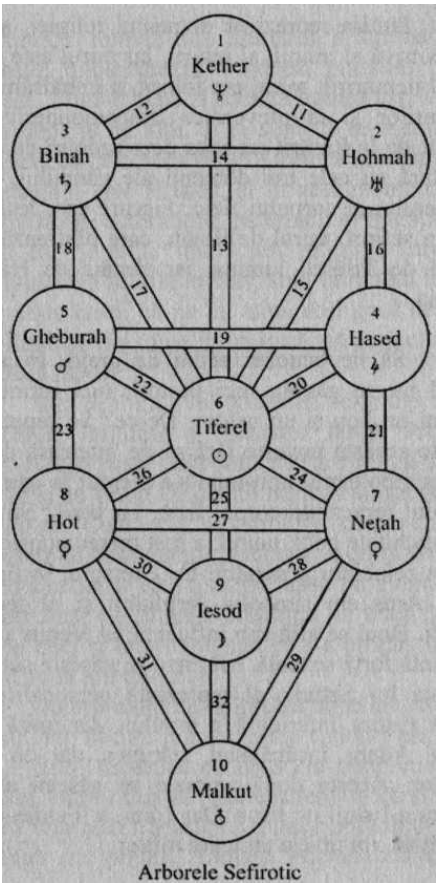

Arborele Sefirotic

revela un mare mister.

Atunci când omul începe să lucreze pentru a se perfecţiona, el intră în conflict cu forţele personalităţii şi ale senzualităţii sale. Iniţiatul este tocmai acela care a reuşit să stăpânească aceste două forţe punându-le în slujba sa. Vedeţi că el nu a anihilat aceste forţe, nu se spune că aceste două animale au fost alungate sau suprimate; ele erau acolo prezente, dar ce făceau? Ele suflau asupra Pruncului Iisus, îl încălzeau cu răsuflarea lor… Atunci când Iniţiatul reuşeşte să transmută măgarul şi boul în sine şi să le pună în slujba sa, ei vin apoi să încălzească şi să alimenteze copilul nou născut cu răsuflarea lor. Aceste forţe nu îl mai tulbură, nu îl mai dezechilibrează şi nu îl mai fac să sufere, nu, ele devin nişte forţe vii. Suflul este deja viaţa. Vedeţi deci că suflul măgarului şi al boului este o reminiscenţă a suflului prin care Dumnezeu a dat suflet primului om. Măgarul şi boul l-au slujit pe

Pruncul Iisus; aceasta înseamnă că toţi cei care îl posedă pe Hristos în ei înşişi vor fi slujiţi de personalitatea şi senzualitatea lor, acestea fiind nişte forţe foarte utile dacă le putem înhăma la muncă.

Apoi un înger a apărut păstorilor care aveau acest grajd. Ei îşi păzeau turmele pe câmp, iar când îngerul le-a anunţat vestea despre naşterea lui Iisus, ei au fost încântaţi; ei au luat nişte miei şi i-au adus ca ofrandă. Aceasta înseamnă că toţi cei care pot acţiona asupra corpului fizic, adică spiritele familiale, reîncarnate sau nu, şi care posedă bogăţii (reprezentate aici simbolic prin oi, miei şi câini) sunt avertizaţi. Ei sunt avertizaţi deoarece au participat la formarea acestui grajd (corpul fizic) şi atunci vin cu toţii spunând: „Oh, la, la, nu ne-am gândit niciodată că vom fi atât de onoraţi în grajdul nostru!"

Toate spiritele familiale, fie că se află în lumea de dincolo sau pe pământ, primesc deci vestea că un eveniment minunat s-a petrecut în inima şi sufletul vostru, şi atunci ele vor veni să se închine şi să aducă daruri. Da, întreaga lume se pune în serviciul copilului. Dar atât timp cât nu l-aţi făcut să se nască, nu contaţi că ele vor veni să vă servească! îngerii vin să îl slujească numai pe acela la care Pruncul Iisus s-a născut deja, fiindcă ei nu vin pentru voi, ci pentru acest principiu divin, Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Să ne oprim acum puţin asupra simbolismului ieslei. Da, de ce Iisus trebuia să se nască într-o iesle, pe paie, şi nu într-un palat, într-un templu, într-o locuinţă mare şi luxoasă? în Evanghelii, totul este simbolic, dar foarte puţini sunt aceia care au bănuit că exista un sens atât de profund în spatele povestirii naşterii lui Iisus într-o iesle.

Veţi înţelege în ce loc al corpului nostru se află această iesle dacă vă amintiţi de conferinţele ce le-am făcut despre centrul Hara: eu v-am explicat ce rol poate juca acest centru în viaţa spirituală pentru Iniţiatul care ştie să lucreze cu el. Dacă numele său, Hara, care înseamnă stomac, arată că acest centru, situat la câţiva centimetri dedesubtul buricului, este cunoscut mai ales de japonezi, în realitate el era cunoscut de toţi Iniţiaţii din trecut, şi la el se referă Iisus atunci când spune: „râuri de apă vie vor curge din pântecele lui...". Acest „pântece" este centrul Hara: acolo se află ieslea unde trebuie să se nască Iisus între un bou şi un măgar, adică ficatul şi splina.

Constat că sunteţi uimiţi. Vă gândiţi că Iisus se va naşte în capul vostru: aţi văzut voi vreun copil născându-se din creierul mamei sale? Nimeni nu se opreşte asupra acestor aspecte. Stomacul, intestinele

sunt considerate dezgustătoare, dar iată că Domnul a ales tocmai acest loc pentru ca omenirea să se perpetueze. Şi tot aici, în centrul Hara, discipolul trebuie să facă să se nască în el această conştiinţă nouă: Pruncul Iisus.

Nimic nu este mai important decât să lucraţi la naşterea Pruncului Divin în vol. În acel moment, pământul şi Cerul vor cânta; din cele patru colţuri ale lumii nişte fiinţe vor înţelege că o nouă lumină s-a născut şi vor veni să vă viziteze şi să vă aducă daruri. Desigur, va exista un Irod (au existat mereu) care va fi furios şi care dorind să îl omoare pe Iisus va cere magilor: „Mergeţi şi cercetaţi cu de-amănuntul despre Prunc şi dacă îl veţi afla, vestiţi-mi şi mie, ca, venind şi eu, să mă închin Lui". Dar, din fericire, există şi nişte îngeri care vor avertiza, asemenea îngerului care i-a spus lui Iosif: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă".

Magii au primit ordin de la Cer să nu se mai întoarcă la Irod, şi au plecat spre ţările lor pe un alt drum. Aceasta înseamnă că toţi cei care vor veni lângă Iisus, lângă principiul Hristic, nu vor mai putea urma acelaşi drum ca înainte, ei vor trebui să urmeze o altă cale. Nu v-aţi gândit la aceasta, nu-i aşa?... Totul este atât de profund, atât de misterios! Pentru mine este nemaipomenit. Şi credeţi-mă că nu inventez nimic. Eu vă transmit Ştiinţa pe care am primit-o şi ea este adevărată. Textele sfinte conţin povestiri asupra cărora se opresc cei mai mulţi oameni a căror înţelegere este limitată, dar conţinutul acestor povestiri este pentru discipoli, iar sensul pentru Iniţiaţi.

Ştiţi de unde provine acest obicei de a face o petrecere în noaptea de Crăciun? Este de asemenea simbolic. După ce s-a născut copilul, trebuie să mâncăm, să bem, să cântăm, dar desigur fără să depăşim limitele. Copilul are nevoie de hrană, iar prima hrană a copilului după naştere este laptele mamei sale. În timpul sarcinii ea îl hrănea cu sângele ei, iar acum îl hrăneşte cu laptele ei. Există aici două culori, şi ele sunt simbolice. În timpul concepţiei, aceste două culori sunt deja prezente: femeia furnizează roşul, iar bărbatul, albul. Mai târziu, aceasta se mai repetă încă o dată atunci când femeia îşi hrăneşte nouă luni copilul cu sângele ei, apoi cu laptele ei. De altfel, aceste două culori se regăsesc chiar în sânge prin globulele roşii şi globulele albe.

Roşul şi albul reprezintă cele două principii pe care se bazează

existenţa. Roşul, sângele, este forţa vitală, iubirea, şi datorită acestui sânge, iubirii noastre, Pruncul Iisus trebuie să devină came şi os în noi. După naşterea sa, copilul este hrănit cu lapte, adică cu puritate, cu lumină. De aceea noi asistăm dimineaţa la răsăritul soarelui: pentru a lua de la el lumina cu care vom hrăni Pruncul. Aşa cum mama nu încetează să se ocupe de copilul ei după naştere, de îndată ce Pruncul Hristos s-a născut, lucrarea continuă, dar sub o altă formă.

Naşterea lui Hristos este o problemă foarte importantă de care toţi Iniţiaţii trebuie să se preocupe. Sfântul apostol Pavel spune discipolilor săi că s-a trudit îndelung pentru a face ca Hristos să se nască în ei! Şi el a înţeles că Hristos trebuie să se nască în fiecare suflet omenesc. De aceea el vorbea discipolilor săi, îi sfătuia şi chiar îi zgâlţâia, pentru ca ei să se purifice şi să realizeze acea stare de primire, de supunere, de adorare, fiindcă acestea sunt condiţiile necesare pentru a primi germenele din înalt. Sufletul uman este ca o femeie: dacă femeia este agresivă, dacă se opune mereu soţului, ea nu va putea avea niciodată un copil. La fel şi cu sufletul uman: el trebuie să devină o femeie adorabilă, receptivă, pentru a primi Duhul Sfânt, altminteri, păcat pentru ea, nu va avea copii!

Discipolul este obligat să se încline şi să reflecteze asupra tuturor acestor mari mistere, şi atunci când le-a înţeles, trebuie să le coboare în domeniul sentimentului, şi în sfârşit să le realizeze în planul fizic, ceea ce este desigur cel mai dificil. Toată lumea poate înţelege din punct de vedere intelectual, şi chiar foarte bine, dar această înţelegere nu a coborât încă până la sentiment, iar inima nu simte deloc. Această înţelegere trebuie coborâtă până la inimă, iar de la inimă la voinţă pentru ca să se împlinească în planul fizic. Deoarece naşterea Pruncului Hristos este un eveniment ce trebuie să se producă în cele trei planuri: mental, astral şi fizic. Veţi spune: „Dar cum în planul fizic?" Eu vă pot explica, dar mă veţi înţelege oare?

Omul nu îl poate face să se nască pe Iisus în sine dacă nu şi-a înţeles mama, pământul. Dacă el nu ştie ce este pământul, dacă nu are cu acesta nişte relaţii afectuoase, respectuoase, conştiente, el nu are nicio posibilitate de a-şi schimba corpul său fizic. Corpul nostru este în legătură cu pământul şi se va întoarce în pământ fiindcă este plămădit din pământ, fiindcă este fructul său, copilul său. Iar dacă omul nu se află într-o relaţie corectă cu pământul, Hristos nu se poate naşte în faptele sale, în corpul său fizic. Nu ne gândim niciodată că pământul

este o fiinţă inteligentă. Îl studiem numai din punct de vedere geografic: câţi locuitori are, câte mări, oceane, lacuri, munţi, râuri… Pământul este creatura cea mai necunoscută, cea mai disprețuită, cea mai urâtă, şi mari nenorociri vin de aici… da, din faptul că nu ne respectăm mama care ne-a dat corpul ei, corpul nostru.

Există o ştiinţă prolifică despre legăturile omului cu pământul, comportamentul pe care el trebuie să îl aibă cu acesta: cum să i se adreseze, să îi mulţumească, să extragă nişte forţe din el, cum să îi dea toate impurităţile sale pentru ca acesta să le transforme. Fiindcă pământul posedă în străfundurile sale nişte uzine în care poate transforma totul, ceea ce face fără încetare: el transformă toate impurităţile, toate deşeuri le ce i se dau, pentru a produce flori, fructe, tot ce este folositor şi frumos. Pământul este foarte inteligent!

Să ne oprim acum puţin asupra cuvintelor pe care îngerul le-a spus păstorilor: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!" Aţi înţeles aceste cuvinte? De ce pace pe pământ şi slavă în înalt? Fiindcă atunci când se naşte Pruncul Divin, el îl slăveşte pe Domnul şi pacea se instalează în sufletul omului la care se naşte. Copilul aduce pacea deoarece aduce împlinirea. Unui bărbat şi unei femei care nu au copii le lipseşte ceva. Dar atunci când copilul apare, este împlinirea, este triunghiul pe care se construieşte edificiul. De aceea formula dată de Maestrul Peter Deunov: „*Bojita lubov nossi peulnia jivot*: iubirea divină aduce împlinirea vieţii" este de o atât de mare profunzime.

Sufletul trebuie să primească iubirea divină aşa cum femeia primeşte iubirea soţului ei. Această iubire divină care aduce împlinirea vieţii, este iubirea pe care o aduce Pruncul Hristos. Iubirea nu este altceva decât predicţia, anunţul copilului care vine. Această formulă a Maestrului este cu adevărat foarte profundă; el nu ne-a dat-o numai ca să o repetăm automat, ci să lucrăm astfel ca această iubire a Domnului să poată atinge uşor sufletul nostru şi să conceapă copilul, pe Hristos. Vor urma apoi atâtea schimbări în existenţă! În toate domeniile totul se ameliorează, totul se luminează. Merită să lucrăm un an întreg, mai mulţi ani, o viaţă întreagă pentru a face să se nască Hristos în noi.

Eu nu v-am interpretat întreg capitolul din Evanghelia după Luca. Am dorit să vă prezint numai o părticică din viaţa voastră interioară pentru a şti că naşterea lui Iisus este un eveniment mistic capabil să se producă în fiecare fiinţă umană. Nimic nu se explică dacă

credem că naşterea lui Iisus este un eveniment ce se produce o dată la două mii de ani. Mai întâi că este ceva incompatibil cu imensitatea iubirii Domnului. Se spune că Dumnezeu este Iubire, şi de vreme ce omenirea exista deja de milioane de ani, oare Dumnezeu şi-a trimis fiul său unic numai trei ani într-o ţară mică?… Oare ce se întâmpla cu această iubire înainte de naşterea lui Iisus, unde se afla ea, ce făcea? Şi apoi, ea ar fi părăsit lumea pentru câteva mii de ani? Nu, este lipsit de sens!

Adevărul este că Hristos a apărut de nenumărate ori pe pământ şi chiar pe alte planete, în întreg universul, şi va apărea şi în viitor. Dacă nu puteţi accepta aceasta, este pentru că în realitate nu sunteţi nici credincioşi, nici creştini, nu sunteţi nimic. Credeţi în lucruri neverosimile, şi nu vreţi să credeţi în tot ce are o logică. Se repetă în continuu: „Dumnezeu este Iubire, Dumnezeu este Iubire"… dar la ce este folositor dacă facem totul ca să dovedim contrariul? Vi se povesteşte că numai o singură dată în istorie această iubire s-a manifestat pe pământ, iar voi nici măcar nu vă aflaţi acolo!

Aş mai adăuga acum ceva. Vă îndoiţi poate că Hristos a apărut în istorie; unii s-au îndoit şi au demonstrat că el nu a existat, aducând dovezi la fel de ştiinţifice ca aceia care afirmă că a existat. Ce este deci de spus? Ei bine, pur şi simplu că latura istorică nu este atât de importantă. Să presupunem că se reuşeşte să se demonstreze de o manieră decisivă că Iisus nu a existat, că a fost un întreg mit: rămâne totuşi un lucru pe care vom fi obligaţi să îl recunoaştem, dimensiunea excepţională a celui care a scris Evangheliile. Dacă cineva a fost în stare să scrie asemenea lucruri, atât de profunde, atât de măreţe, atât de luminoase, suntem orbiţi, nu este nevoie nici măcar să ne întrebăm dacă Iisus a existat sau nu cu adevărat.

Păstraţi deci această imagine a ieslei cu Iosif, Maria şi Pruncul între un măgar şi un bou, şi acea stea care străluceşte deasupra grajdului… Acum îi veţi înţelege mai bine sensul.

La fel cum naşterea unui copil conţine întreaga speranţă a vieţii, naşterea lui Hristos fiecare an în univers constituie speranţa că Dumnezeu nu i-a părăsit pe oameni. Deşi ei îi încalcă fără încetare legile, El le acordă credit trimiţându-le mereu un Salvator, fiindcă El nu doreşte ca niciun suflet să se piardă. Chiar şi cei care au făcut cele mai mari prostii trebuie să se restabilească. Desigur, ei vor suferi, vor plăti, vor repara, dar Dumnezeu le dă şanse să avanseze. Ceea ce este rău,

este să vă descurajaţi şi să renunţaţi să faceţi eforturi ca să evoluaţi.

Şi să nu uitaţi, Crăciunul durează încă câteva zile după 25 decembrie. În înalt, în Cer, are loc o sărbătoare, iar la această sărbătoare trebuie să participaţi şi voi cel puţin cu ajutorul gândului. Este păcat că foarte puţini oameni ştiu să se dedubleze pentru a participa cu adevărat la ea. Cât despre majoritatea, să nu mai vorbim! Ei au mâncat, au băut, s-au îndopat, şi acum sunt bolnavi. Dar de acum înainte, s-a terminat, nu mai trebuie să sărbătoriţi astfel Crăciunul, puneţi-vă bine aceasta în minte. Voi sunteţi nişte discipoli şi trebuie să lucraţi pentru a face ca Pruncul Iisus să se nască în vol. Pentru moment îi pregătiţi condiţiile.

Articol II. Cap. 2 – A doua naştere

I.

Dacă aţi citit Evangheliile, vă aduceţi fără îndoială aminte de acest pasaj din Evanghelia după Ioan:

„Şi era un om dintre farisei, care se numea Nicodim şi care era fruntaş al iudeilor. Acesta a venit noaptea la Iisus şi I-a zis: Rabi, ştim că de la Dumnezeu ai venit învăţător; că nimeni nu poate face aceste minuni, pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el. Răspuns-a Iisus şi i-a zis: Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu. Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale şi să se nască? Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este; şi ce este născut din Duh, duh este. Nu te mira că ţi-am zis: Trebuie să vă naşteţi de sus. Vântul suflă unde voieşte şi tu auzi glasul lui, dar nu ştii de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul”.

„De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu”: iată o frază care conţine mari mistere… Da, a doua naştere este un rezultat al lucrării apei şi spiritului, se poate spune deopotrivă al apei şi focului, fiindcă spiritul este reprezentat în mod simbolic de foc.

Eu v-am spus adesea că, după Ştiinţa Iniţiatică, lumea este compusă din patru elemente: pământul, apa, aerul şi focul. Pământul, apa şi aerul sunt nişte elemente materiale accesibile celor cinci simţuri, în timp ce prin foc pătrundem deja în domeniul eteric, adică în

straturile cele mai subtile ale lumii fizice. Focul, lumina sunt deopotrivă materie, dar de o asemenea subtilitate încât nici savanţii nu au reuşit încă să le studieze cu adevărat.

În limbajul simbolurilor, apa reprezintă materia primordială şi focul reprezintă spiritul. Atunci când focul şi apa lucrează împreună, ele produc o forţă care poate fi utilizată. Oamenii au făcut cu maşina cu aburi o descoperire formidabilă, esenţială, dar nu au pus-o în aplicare decât în planul fizic pentru a pune în mişcare diferite aparate, utilaje, dar este încă foarte puţin. Apa şi focul reprezintă materia şi spiritul, sunt deopotrivă femeia şi bărbatul, şi iată deci cele două principii masculin şi feminin care trebuie să se unească pentru a produce un al treilea principiu, energia, copilul. Numai că, trebuie să ştim cum să le folosim pentru ca ele să nu se distrugă reciproc. Pentru ca apa şi focul să producă energie trebuie să aşezăm un ecran între cele două, de exemplu să vărsăm apa într-o oală. Altminteri, apa se evaporă şi focul se stinge. De altfel, este ceea ce se întâmplă în multe cupluri: în ignoranţa lor, bărbatul şi femeia nu au ştiut să păstreze o mică distanţă între ei, şi atunci femeia s-a evaporat, iar bărbatul s-a stins!

Într-un învăţământ Iniţiatic învăţăm tocmai cum să lucrăm cu apa şi focul. Fiindcă apa şi focul mai înseamnă inima şi intelectul. Inima este feminină, intelectul este masculin, şi fiecare fiinţă este obligată să înveţe să lucreze cu amândouă, altminteri rămâne „celibatară”! Ei da, în acest domeniu aproape întreaga omenire este celibatară. Unii nu posedă decât un intelect şi se ofilesc complet. Cât despre ceilalţi care trăiesc numai în domeniul inimii sunt atât de umezi încât forul lor interior este invadat de nori şi brumă… şi lipsit de limpezime! în toate domeniile se observă că oamenii nu au înţeles cum să asocieze cele două principii, focul şi apa, adică latura emisivă şi latura receptivă a fiinţei lor.

Dacă căutăm acum corespondenţele cu lumea divină, focul reprezintă înţelepciunea, iar apa iubirea. Iubirea şi înţelepciunea reunite aduc pe lume adevărul. Adevărul este copilul lor. Adevărul este Pruncul Iisus care se naşte, adică o conştiinţă nouă, fiindcă Iisus nu este numai un personaj istoric, el reprezintă un simbol care acoperă numeroase realităţi ale vieţii spirituale. Desigur, din punct de vedere istoric a existat o fiinţă care s-a numit Iisus, dar în domeniul mistic el nu mai este numit cu numele său omenesc, ci este numit Hristos, adică Eul Superior. Când spunem că omul face să se nască în el Pruncul Iisus,

că fuzionează cu Eul său Superior, că primeşte Duhul Sfânt, că se uneşte cu Sufletul universal, acestea nu sunt decât nişte formule diferite pentru a exprima aceeaşi realitate. Dacă studiem acest subiect de foarte aproape, vom găsi evident nişte nuanţe, dar Eul Divin, Duhul Sfânt, Sufletul Universal, focul sacru, Mama Divină pot fi considerate ca aspecte ale unui singur şi acelaşi principiu.

Sufletul Universal este oceanul în care totul trăieşte, totul se mişcă şi se hrăneşte, este receptaculul cosmic al materiei primordiale, al energiei sublime, este „akasha" hinduşilor, este eterul cel mai pur în care ne-am cufundat. Şi în acest Suflet Universal care se găseşte peste tot, care ştie totul, care conţine totul, care transmite totul de la un capăt la altul al universului… în partea cea mai subtilă a acestui Suflet care este însufleţită, care este împlinirea, chintesenţa, omniscienţa, locuiesc Tatăl Divin, Mama Divină.

Hristos, Duhul Sfânt. Atunci când sfântul Pavel spunea: „În el ne mişcăm şi ne avem existenţa", el vorbea despre Sufletul Universal. El este o emanaţie a lui Dumnezeu, dar nu este Dumnezeu însuşi. Putem spune că trăim în Dumnezeu, dar în realitate, pentru a fi cu adevărat precişi, noi trăim într-o substanţă pe care El a emanat-o.

Dumnezeu a emanat la început o materie, iar această materie originală care era lumină pură, era Sufletul Universal. El a existat înaintea soarelui şi a stelelor, iar Dumnezeu a creat totul cu ajutorul său. Când Dumnezeu a spus în prima zi a creaţiei: „Să fie lumină!", lumina care a apărut nu este cea pe care o vedem aici pe pământ. Lumina pe care o vedem cu ochii noştri fizici este o reflectare ce ne dă numai o vagă idee despre ce este adevărata lumină.

Adevărata lumină pe care Dumnezeu a creat-o în prima zi şi prin care El a creat apoi totul, era Sufletul Universal. El este acela care alimentează cosmosul, el conţine totul, şi toate fiinţele se mişcă în el ca peştii care înoată în ocean. Această lumină este compusă din diferite straturi ale atmosferei. De altfel, atmosfera este şi un ocean şi noi suntem nişte peşti dintr-o altă specie care înotăm şi ne hrănim în aer. Apoi, dincolo de acest ocean aerian se întinde un alt ocean de natură eterică, unde locuiesc alte creaturi… Deci, Sufletul Universal are etaje, grade mai mult sau mai puţin dense, mai mult sau mai puţin subtile, până în vârful care este foc şi unde locuiesc Duhul Sfânt şi Mama Divină.

Ce trebuie să înţelegem prin „a doua naştere"? Toată lumea

cunoaşte ce înseamnă prima naştere, este cea a copilului care se naşte în lumea noastră fizică, cu braţe, picioare, un nas, o gură, plămâni… El respiră, mănâncă, vorbeşte, merge… A doua naştere necesită deopotrivă o concepţie, dar această concepţie se face într-o altă lume, o lume în care spiritul se uneşte cu materia pură pentru a concepe un copil divin. Iar când copilul s-a născut în lumea spirituală, poate şi el vorbi, merge şi lucra în această lume. Aceasta înseamnă a doua naştere: a putea intra şi trăi într-un univers de o altă dimensiune.

Atunci când sufletul şi spiritul se unesc, ele aduc pe lume un germen care se dezvoltă ca o nouă conştiinţă. Această nouă conştiinţă se manifestă ca o lumină interioară care alungă întunericul, ca o căldură atât de intensă încât, chiar dacă lumea întreagă vă părăseşte, nu vă veţi simţi niciodată singuri, ca o viaţă îmbelşugată pe care o faceţi să ţâşnească peste tot unde picioarele voastre vă conduc, ca un aflux de forţe ce le consacraţi edificării şi construcţiei împărăţiei lui Dumnezeu, şi ca o bucurie, o bucurie extraordinară de a vă simţi în legătură cu întreg universul, cu toate sufletele evoluate, de a face parte din această imensitate… şi certitudinea că nimeni nu vă poate lua această bucurie. În India această stare este numită conştiinţă budică, iar creştinii o numesc naşterea lui Hristos.

Da, naşterea principiului divin este un eveniment interior excepţional încât nimeni nu se poate înşela în privinţa lui. Ca şi cum Cerul s-ar deschide în faţa voastră, simţiţi prezenţa unei alte fiinţe care vă susţine, vă luminează, vă ocroteşte, vă aduce bucurii. Chiar şi în circumstanţele cele mai grele, simţiţi că ea se află acolo şi sunteţi ajutaţi. Da, este senzaţia unei prezenţe, a unui contact ce nu este niciodată întrerupt. Este ca şi cum aţi avea lângă voi flacăra unei lămpi care nu se stinge niciodată. În momentul în care aveţi nevoie, ea vă poate da toată lumina şi căldura ce le doriţi, dar până atunci, chiar dacă nu vă serviţi de ea, ea se află mereu acolo la dispoziţia voastră.

„De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh”… Iniţiaţii, care cunosc limbajul simbolic, nu interpretează cuvintele „apă” şi „duh” literal, ci peste tot, în toate domeniile, ei le găsesc nişte corespondenţe, nişte legături. Aceleaşi legi există în toate regiunile: dacă nişte copii se nasc în lumea fizică, este pentru că nişte copii se nasc deopotrivă în alte lumi.

A doua naştere este naşterea în lumea divină, iar de această dată omul însuşi decide să se nască şi o face datorită propriilor străduanii.

Nu vi s-a cerut părerea să vă naşteţi în planul fizic, alţii v-au chemat, v-au modelat, aceasta nu depindea atât de mult de vol. În realitate, da, depindea de voi, dar vom spune acum aşa ca să simplificăm lucrurile. În timp ce pentru a doua naştere, voi sunteţi responsabili, voi decideţi să vă naşteţi în lumea luminii. Vă modelaţi în mod conştient, răbdător, inteligent un alt corp pentru a vă naşte în împărăţia lui Dumnezeu.

„De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu", aceasta înseamnă că el nu poate renaşte dacă nu posedă cele două principii în sine. A doua naştere este naşterea lui Iisus, dar naşterea lui Iisus este şi naşterea voastră. Mama este apa, adică iubirea, puritatea, viaţa; iar tatăl este focul, lumina, spiritul. Dacă nu posedaţi aceste două principii: iubirea care este principiul feminin, şi înţelepciunea care este principiul masculin, nu puteţi să vă naşteţi a doua oară. Un copil presupune existenţa unui tată şi a unei mame, iar în lipsa iubirii şi a înţelepciunii părinţii lipsesc, iar copilul nu se va naşte niciodată. Desigur, v-aţi născut o dată, dar nu v-aţi născut încă din iubire şi înţelepciune. Pentru a vă naşte a doua oară sub forma Pruncului Iisus, aveţi nevoie de un tată şi o mamă mai dezvoltaţi spiritual, mai evoluaţi decât tatăl şi mama fizice: trebuie iubirea şi înţelepciunea, iar copilul care se va naşte va fi adevărul, împlinirea vieţii, tot ce este real şi veridic.

II.

Viaţa uni copil nu începe cu apariţia sa pe pământ. Înainte de naştere, el exista deja într-un loc unde mama sa lucra la formarea lui. O naştere este deci comparabilă cu expoziţia unui sculptor sau pictor: se trage perdeaua ce ascundea opera de artă şi toată lumea o poate vedea, fiindcă ea este definitivată. Da, dar esenţialul este ca această lucrare să fi început deja demult, din clipa în care acest copil nu era decât o sămânţă, un grăunte… Iată de ce, ca să înţelegem acest fenomen al naşterii, trebuie să studiem mai întâi grăuntele.

Imaginaţi-vă un lichid în care s-au lăsat să se dizolve nişte săruri de cristale: nu mai vedeţi nimic în acest lichid. Dar dacă îl puneţi în alte condiţii, de exemplu dacă îl încălziţi, nişte cristale se vor forma după anumite linii de forţă şi veţi vedea apărând curând nişte figuri geometrice. Fiecare atom dintr-un element chimic are proprietatea de a cristaliza într-un sistem sau altul, şi astfel se formează cristalele, fiecare atom găsindu-şi locul în funcţie de nişte linii de forţă determinate. Acelaşi fenomen se produce şi în cazul grăuntelui:

grăuntele este ca o soluţie chimică ce posedă nişte proprietăţi specifice care aşteaptă clipa favorabilă pentru a se manifesta.

Aş continua mai departe spunând că grăuntele este chiar un talisman în formă de stea cu cinci colţuri, pregătit de Creator pentru a atrage nişte forţe şi elemente din spaţiu. Atunci când puneţi acest grăunte în anumite condiţii, adică îl plantaţi în pământ oferindu-i umiditatea şi căldura indispensabile, el atrage toate elementele ce îi corespund şi începe să crească. Grăuntele însuşi nu posedă aceste elemente: ele se găsesc împrăştiate în spaţiu şi el trebuie să le atragă. Grăuntele nu posedă decât planul, proiectul a ceea ce va fi mai târziu arborele cu rădăcinile, trunchiul, ramurile, frunzele şi fructele sale (de aceea el este minuscul). Iată de ce se poate afirma că el este comparabil cu un talisman care cheamă şi atrage la el toate forţele corespunzătoare propriilor vibraţii. De altfel, ştiinţa Iniţiaţilor privind talismanele şi pentacolele este bazată pe cunoaşterea legilor ce guvernează creşterea grăuntelui.

Grăuntele nu este deci altceva decât o fiinţă vie care face în permanenţă apel la nişte forţe şi elemente din cosmos pentru a-şi putea îndeplini sarcina. Iar obligaţia lui este de a deveni ca tatăl său, arborele care l-a produs. Creatorul a aşezat în grăunte această vocaţie de a semăna cu tatăl său, arborele. De aceea, de îndată ce este plantat, dacă nu este stricat, întreaga sa activitate se îndreaptă în sensul acestei vocaţii: el va lua din elementele ce îl înconjoară pe cele care îi convin, le va respinge pe celelalte, şi va reuşi să exprime astfel toate tendinţele indicate în schema ce o poartă în el.

La fel se întâmplă şi cu omul. Fiindcă Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, înseamnă că omul are posibilitatea de a deveni ca El dacă se dezvoltă corect. Dacă pentru moment, el este atât de departe să i se asemuiască, este pentru că în momentul în care trebuie să conceapă un copil, taţii şi mamele nu se preocupă să introducă în el schema perfectă ce ar atrage cele mai bune materiale din cosmos pentru ca acesta să devină un adevărat fiu, o adevărată fiică a Domnului.

Este important să înţelegeţi bine această idee. Embrionul copilului care se va naşte este exact ca grăuntele pus în pământ: este expus la lumină, este udat, este protejat de insecte – simbolic vorbind – şi începe să crească. Forţele depuse în embrion încep să vibreze şi atrag elementele binefăcătoare ce îi corespund: puritatea, sănătatea,

frumuseţea, bunătatea, inteligenţa… sau dimpotrivă nişte defecte şi vicii. Natura este de o statornicie absolută, de aceea atunci când părinţii se plâng: „Uitaţi-vă la acest copil îngrozitor pe care ni l-a dat Domnul!" trebuie să ştie că nu Dumnezeu le-a dat acest copil, ci ei l-au modelat, l-au plămădit, iar dacă erau mai conştienţi, mai vigilenţi, ar fi fost mai bine.

Un grăunte… întreg universul este rezumat într-un grăunte sau într-un germen uman. Ce ştiinţă poate ne poate lămuri asupra acestui mister care este un germen?…

Atunci când v-am vorbit despre concepţie şi sarcină (*A se vedea* col. *Izvor nr. 203*: „*O educaţie care începe înainte de naştere*", *Cap. 2*), eu v-am spus că germenul pe care tatăl l-a dat mamei în momentul concepţiei poartă în el proiectul a ceea ce va fi copilul – este ca un plan, o schemă. Cât despre mamă, în timpul celor nouă luni de sarcină, lucrarea sa constă în atragerea tuturor elementelor ce vor intra în construcţia edificiului, iar acest edificiu cuprinde corpul fizic al copilului, dar şi corpurile sale subtile. Pentru ca aceste elemente să fie de cea mai bună calitate, este foarte important ca mama să vegheze în mod constant asupra gândurilor şi a sentimentelor sale.

Prin viaţa sa psihică, orice fiinţă umană modifică elementele constituente ale celulelor sale, sângele ei. Femeia însărcinată care are un comportament dezordonat produce în organismul ei nişte schimbări foarte dăunătoare copilului pe care îl poartă şi îl hrăneşte, deoarece ea introduce direct în structura copilului nişte elemente ce vor capta apoi toţi curenţii nefavorabili. Evident, cei mai mulţi medici nu au încă nicio idee despre această ştiinţă. Pentru ei, viaţa morală a mamei în timpul sarcinii nu are nicio influenţă asupra copilului. Sfaturile care le dau privesc numai planul fizic, hrana, activitatea, somnul etc. Dar într-o bună zi, ei vor fi obligaţi să-şi completeze această lipsă şi să admită că destinul copilului depinde în mare măsură de starea de spirit a mamei în timpul sarcinii.

Asemenea mamei, discipolul are sarcina să-şi construiască în sine însuşi un alt corp, dar un corp spiritual ce îi va permite să se nască a doua oară. El posedă ideea, planul: împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea sa, perfecţiunea, armonia, şi acum trebuie să o împlinească aducând zi după zi materiale. Deşi, în realitate este mai corect de spus că materialele apar în mod spontan. Atunci când aveţi planul şi îl expuneţi, el atrage din cosmos toate elementele corespunzătoare ce se

vor repartiza după liniile de forţă ale acelui plan.

A doua naştere este o lucrare conştientă ce pleacă de la o schemă pe care o purtăm în noi înşine, în mintea noastră, iar această lucrare ascultă de legile galvanoplastiei care sunt legi ale magiei divine. Vreţi să vă asemănaţi cu un anumit sfânt sau Mare Maestru la care ţineţi în mod deosebit? Sunteţi atunci ca o mamă care poartă imaginea ideală a copilului dorit, şi toate forţele subconştiente din voi încep să lucreze pentru a realiza această imagine. Chiar dacă nu reuşiţi în totalitate în această încarnare, toate achiziţiile spirituale ce le veţi face le veţi păstra în următoarea şi vă veţi continua lucrarea. Dar trebuie cel puţin să o începeţi de astăzi, altminteri Hristos nu se va putea naşte în voi, numai voi înşivă puteţi pregăti condiţiile naşterii sale.

Atunci când vă vorbesc despre lucrarea îndeplinită de mamă asupra copilului purtat în pântecul ei, eu mă refer evident la o lucrare subconştientă. Mama nu ştie cum se face această lucrare, ea nu ştie nici măcar cum va arăta copilul ei, natura din ea îşi arată înţelepciunea sa. Mama continuă să trăiască aproape la fel ca înainte, fără să conştientizeze din fericire tot ce se întâmplă, deoarece este vorba despre nişte procese foarte complicate ce ea nu le-ar putea înţelege. La fel, atunci când discipolul îşi asumă rolul unei mame pentru a aduce pe lume un copil divin, nu este necesar ca el să cunoască detaliile formării sale. El trebuie să găsească germenul şi să aibă apoi un comportament adecvat pentru a favoriza naşterea acestui copil, adică să vegheze ca gândurile, sentimentele şi faptele sale să fie cele mai bune şi să îl hrănească pe copil cu particulele lor subtile şi luminoase.

Ceea ce depinde de noi, este numai să avem o atitudine corectă, să respectăm indicaţiile, să aducem elementele cel mai pure. Natura însăşi se ocupă să execute restul în profunzimile subconştientului nostru. Din moment ce avem o atitudine corectă, ea va declanşa toate procesele favorabile naşterii copilului divin. De aceea înţelepţii au insistat asupra necesităţii de a avea o atitudine corectă, singura capabilă de a provoca forţele benefice. Oamenii disprețuiesc aceste sfaturi, ei se gândesc că pot face orice fără ca aceasta să aibă cea mai mică importanţă, dar după trecerea anilor ei sunt obligaţi să vadă că a existat una. Regulile şi legile veşnice nu trebuie comentate, ci aplicate.

Fie că este vorba despre viaţa interioară sau de viaţa fizică, pentru ca acest copil să se nască în condiţii favorabile, esenţialul este

modul de viaţă al mamei. Astfel se face lucrarea, până în ziua în care se trage perdeaua şi apare copilul. Atunci spiritele celeste se pun în slujba sa: este copilul regal, întreg Cerul se află acolo ca să îl admire, să îi aducă ce are nevoie. Iar din momentul în care se naşte, el este independent, el duce o viaţă independentă de cea a discipolului… Nu există ceva mai măreţ decât a-ţi consacra timpul şi energiile pentru a aduce pe lume acest copil, restul nu contează.

Tot ce a fost scris în Evanghelii despre naşterea lui Iisus este adevărat poate din punct de vedere istoric, dar mai ales din punct de vedere simbolic. Nu trebuie să ne oprim asupra faptului dacă a existat în acea noapte la Betleem cu adevărat o stea, nişte îngeri, nişte păstori, o iesle cu un măgar şi un bou. Este adevărat din punct de vedere simbolic, şi acesta este esenţialul. De fiecare dată când Pruncul Divin se naşte într-un suflet, steaua apare, toţi îngerii cântă şi magii vin să se închine şi să aducă daruri. De altfel, de mai multe ori în cursul istoriei s-au produs aceleaşi fenomene în cazul naşterii unui Salvator al omenirii. Fiindcă Iisus nu a fost unicul Salvator.

Discipolului i se cere numai să ia câteva grăunţe din hambar şi să le planteze (deoarece ele nu se pot planta singure) şi să păstreze mereu în jurul lor nişte condiţii favorabile. Aici se încheie lucrarea sa. Apoi forţele naturii îi vor spune: „Te poţi odihni acum, lasă-ne pe noi mai departe!” Pământul, soarele, ploaia îşi vor îndeplini lucrarea lor”. Da, noi trebuie numai să declanşăm procesul, apoi natura este cea care îl realizează. Ca în cazul conceperii unui copil: tatăl declanşează procesul, iar mama care reprezintă natura se ocupă de realizarea sa.

Acum, vă rămâne numai să cereţi entităţilor celeste care sunt acolo, care vă ascultă, care vă vizitează, să vă ajute la împlinirea acestui plan măreţ, naşterea copilului divin în vol. Trebuie apoi să continuaţi zilnic să aduceţi materiale, să supravegheaţi ca ele să fie pure, armonioase, iar atunci când ceva nu merge, să le curăţaţi, să le reparaţi sau să le înlăturaţi. Greutăţile lucrării interioare nu sunt foarte diferite de cele ale unei lucrări fizice: există mereu câteva stropituri de noroi, câteva pete… Dar dacă vă supravegheaţi, dacă continuaţi să lucraţi cu instrumentele date de Dumnezeu: intelectul, inima, voinţa, şi dacă veţi restabili cu răbdare, fără a forţa, cu prudenţă, ceva ce nu este în regulă, fiecare zi vă va aduce binecuvântările, luminile sale, iar viaţa va fi plină de bucurie, de speranţă şi iubire, pur şi simplu fiindcă îndepliniţi lucrarea cerută de Dumnezeu.

Da, Dumnezeu vă cere această lucrare, iar dacă nu o faceţi, nu veţi fi primiţi în înalt, în această mare adunare a îngerilor şi arhanghelilor… Iisus vorbeşte în Evanghelii despre un om care nu a fost primit la un ospăţ regal deoarece nu avea haine potrivite. Desigur, este simbolic: hainele pe care trebuie să le purtăm pentru a fi acceptaţi la banchetele din înalt sunt nişte haine de lumină, este aura, simbolul tuturor calităţilor şi virtuţilor.

Articol III. Cap. 3 – Naşterea în diferitele planuri

Unele procese ale vieţii spirituale necesită o schimbare de polaritate. Discipolul care doreşte să îl nască pe Hristos în el însuşi trebuie mai întâi să îl caute pe tatăl acestui copil. Dacă este un bărbat, el trebuie să se polarizeze negativ, să devină ca o femeie, adică să cultive nişte calităţi de umilinţă, de blândeţe, de răbdare. Atunci când vrea să creeze un copil în planul fizic, bărbatul trebuie să fie activ, pozitiv, emisiv, iar atunci când trebuie să aducă el însuşi pe lume un copil în planul spiritual, este necesar ca el să aibă o polaritate feminină dezvoltând calităţile corespondente pentru a atrage Spiritul Cosmic. În acel moment concepţia se va face, apoi el va începe să hrănească copilul exact cum face o mamă, evitând tot ce ar putea tulbura această lucrare asupra copilului.

O femeie poate deopotrivă să creeze un copil divin, dar şi ea trebuie să-şi schimbe polaritatea. În planul fizic concepţia este posibilă numai dacă femeia este pasivă, receptivă, dar în planul spiritual ea trebuie să devină activă şi să se unească cu Sufletul Universal. Ea trebuie să reuşească să cuprindă Sufletul Universal şi copilul se va naşte. Eu observ că aceste explicaţii vă uimesc, fiindcă aceste inversări de polaritate sunt ceva nou pentru voi, dar trebuie să le cunoaşteţi.

Atunci când un bărbat şi o femeie se unesc, toate energiile bărbatului coboară până în partea de jos a coloanei sale vertebrale şi de acolo se transmit femeii, apoi ele urcă de-a lungul coloanei vertebrale ale femeii până la creierul ei şi de acolo se transmit din nou bărbatului. Femeia primeşte deci aceste energii în partea de jos şi le trimite bărbatului în partea de sus. O circulaţie formidabilă se declanşează astfel. Dar nu este totul: dacă studiem polaritatea bărbatului şi a femeii în diferitele planuri, vom observa că există nişte încrucişări extraordinare. Bărbatul care este emisiv în planul fizic, este receptiv în planul astral, emisiv din nou în planul mental… Datorită acestei inversări de polaritate, bărbaţii şi femeile pot face între ei şi în

toate planurile nişte schimburi de o bogăţie nemaipomenită.

În planul fizic, rolul femeii este de a aduce copilul pe lume, germenul nu este dat de ea. Dar ea trebuie să ştie că este emisivă în planul astral, şi dacă vrea să creeze un copil, ea poate fertiliza Sufletul Universal. Cât despre bărbat, dacă el doreşte să aducă pe lume un copil divin, trebuie să intre în contact în planul astral cu Spiritul Cosmic. Numai că Spiritul Cosmic nu vizitează pe oricine, el este un prinţ, iar un prinţ nu îşi caută iubita în cocioabe sau în locuri de dezmăţ. Iniţiatul care doreşte deci să atragă privirea Spiritului Universal, încearcă să facă din sufletul său o prinţesă distinsă, plină de iubire, de umilinţă, de blândeţe, mereu gata să împlinească voinţa divină până la sacrificiul vieţii. Din acest motiv religia a preconizat mereu o atitudine de receptivitate, de pietate, de adoraţie în privinţa Cerului: să ne închinăm, să îngenunchem, să ne prosternăm în faţa sa, adică să devenim o „femeie", simbolic vorbind.

Atunci când sufletul discipolului a devenit ca o tânără prinţesă împodobită cu perle şi pietre preţioase, Spiritul Cosmic vine să se unească cu ea pentru a o fertiliza. Dar discipolul trebuie să rămână foarte vigilent, fiindcă se întâmplă ca unii care pretind că sunt în căutarea Duhului Sfânt să atragă în realitate Diavolul!... deoarece neglijând în prealabil să se purifice, ei au atras nişte spirite întunecate. Cum vreţi ca Duhul Sfânt să vă viziteze dacă nu aţi încercat să trăiţi o viaţă divină?... Dar cea mai bună modalitate de a-l atrage rămâne încă cea de a nutri o mare iubire pentru el.

În momentul în care se produce această unire, discipolul simte că, pentru întâia oară, în viaţa sa se petrece ceva frumos, imens, măreţ, şi el este tulburat, întreaga sa fiinţă vibrează de bucurie şi speranţă. Copilul se formează încet-încet, şi atunci energiile discipolului nu mai sunt nici irosite, nici pierdute în exterior în nebunii sau inutilităţi: ele sunt în întregime consacrate hrănirii copilului, aşa cum o face sângele mamei în timpul sarcinii.

Iar dacă un mag, un teurg doreşte acum să creeze nişte copii în planul mental, el o poate face deoarece bărbatul este emisiv în acest plan: el fertilizează Sufletul Universal prin puterea gândului, şi populează astfel spaţiul cu mii de creaturi divine. De altfel, un adevărat mag nu-şi doreşte deloc să aibă copii în planul fizic; singurii copii pe care vrea să îi creeze sunt nişte entităţi spirituale, de aceea el se leagă fără încetare cu Femeia Cosmică, principiul feminin etern. În timp ce

femeia, care este receptivă în planul mental, se poate uni cu Principiul creator Divin şi să aibă un copil al cărui germen este dat de Dumnezeu însuşi sub forma unui ideal, a unui proiect divin căruia ea îi furnizează nişte materiale pentru ca să se realizeze. Dar eu vă repet, dacă o femeie doreşte să creeze ea însăşi nişte copii, o poate face în planul astral fertilizând Sufletul Universal. Bărbatul fertilizează Sufletul Universal în planul mental, iar femeia în planul astral.

Totul este limpede, numai că acestea sunt nişte chestiuni pe care nu suntem obişnuiţi să le studiem. Să rezumăm deci: în planul fizic bărbatul creează copilul în timp ce femeia poate numai să îl formeze şi să îl aducă pe lume. În planul astral este invers, femeia creează copilul şi bărbatul îl formează şi îl aduce pe lume. În planul mental se regăseşte aceeaşi polaritate ca în planul fizic, bărbatul creează şi femeia formează. Este important să înţelegeţi bine această diferenţă dintre creare şi formare, fiindcă fără cunoaşterea acestor schimbări de polaritate nu se pot obţine adevărate realizări în lumea spirituală.

Naşterea lui Hristos, a Pruncului Divin în noi, este ceea ce Evangheliile numesc a doua naştere. Veţi spune: „Dar eu sunt cel care mă nasc a doua oară sau altcineva se naşte în mine?" în realitate, fie că sunteţi voi sau el, este acelaşi lucru. Dar se poate spune că voi vă naşteţi deoarece simţiţi că aveţi o altă conştiinţă, alte gânduri, alte sentimente, şi pătrundeţi într-o lume care există din veşnicie, dar în care nu aţi putut intra fiindcă nu eraţi încă născuţi a doua oară.

Prima naştere este intrarea noastră în lumea fizică pe care trebuie să o studiem, unde trebuie să lucrăm pentru a ne dezvolta. Dar nu este de ajuns: există o altă lume care este lumină pură, iubire pură, frumuseţe pură, şi în această lume trebuie deopotrivă să pătrundem într-o bună zi pentru a o explora, a-i asculta muzica, a-i simţi parfumurile, a-i contempla florile, arborii, lacurile, munţii… Veţi spune: „Această lume conţine aşa ceva?" Da, există chiar şi nişte magazine imense unde puteţi cumpăra tot ce vă doriţi. „Dar cu ce bani?" Nu este nevoie de bani, iubirea voastră vă va servi ca bani: în înalt, dacă aveţi multă iubire, sunteţi bogaţi, puteţi să cumpăraţi totul!

Eu spuneam deci: voi vă naşteţi, dar în acelaşi timp este un altul care se naşte în voi, un copil al cărui tată este Dumnezeu însuşi. Sufletul uman a devenit o mamă care, prin virtuţile sale, a reuşit să atragă Spiritul Cosmic. Spiritul Cosmic este mereu prezent acolo, el nu

cere decât să pătrundă în noi pentru a-şi lăsa darurile, dar cum vreţi să intre dacă totul este închis, baricadat? Spiritul poate fi atras numai de cel care s-a decis să-şi consacre viaţa la instalarea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. În acel moment, în inima sa, în sufletul său se produce o deschidere, o ţâşnire ca un foc de artificii, nişte scântei ce se proiectează deasupra capului său ca o coroană. Şi astfel în această obscuritate care este lumea, în această noapte lipsită de stele unde toţi ţipă şi sunt gata să se distrugă, se produc într-un loc nişte fulgere, nişte proiecţii luminoase ce sunt ca nişte semnale spre care Spiritul se îndreaptă pentru a lua acea fiinţă sub ocrotirea sa.

Poate că acum înţelegeţi de ce simbolul unui Mare Iniţiat, al unui Mare Maestru, unul adevărat, este androginul, adică o fiinţă care posedă în ea însăşi principiile masculin şi feminin într-o deplină armonie. Pentru a face să se nască în sinea sa Pruncul Divin, el trebuie să fie în acelaşi timp tată şi mamă, bărbat şi femeie; ca tată, el declanşează procesul concepţiei, şi ca mamă el hrăneşte şi formează copilul. Un Iniţiat este o fiinţă împlinită, nimic nu îi lipseşte, el posedă cele două principii, el nu-şi pierde vremea să-şi caute cealaltă jumătate ca majoritatea oamenilor. De altfel, faptul că lumea nu conţine decât nişte jumătăţi pe cale de a se căuta una pe cealaltă constituie clar dovada că oamenii se află încă departe de filosofia iniţiatică.

Vorbindu-vă în acest fel, eu ajung să reconstitui încet-încet o parte a învăţământului asupra celor două principii pe care Melhisedec l-a dat lui Avram atunci când i-a adus pâinea şi vinul. Da, felul în care un Iniţiat acţionează pentru a face să se nască în sinea sa Pruncul Divin, Hristos, intră în această Iniţiere dată de Melhisedec.

Articol IV. Cap. 4 – „Dacă nu muriţi, nu veţi trăi”.

Aşteptaţi să vă vorbesc… dar ce mai vreţi în plus? Priviţi, natura ne-a vorbit deja tuturor. Aţi realizat că peste tot în jurul vostru este gata să se producă un eveniment numit reînnoire?… Ah, v-aţi dat seama… Este minunat. Se simte că totul mişcă, un nou val se sparge cu zgomot din cosmos, şi în scurtă vreme pe întreg pământul apar florile, arborii, păsările… ce podoabă! Iată unul dintre fenomenele extraordinare ale vieţii: reînnoirea.

În fiecare an totul se reînnoieşte… Da, mai puţin oamenii! Oamenii rămân la fel, nu sunt la unison cu această reînnoire. Deşi simt că se întâmplă ceva în atmosferă, ei nu se lasă influenţaţi. Trebuie să înţeleagă să-şi deschidă acum în ei înşişi uşile şi ferestrele pentru ca

această viaţă să îi poată pătrunde şi impregna. Iată ce vă pot spune mai important în această dimineaţă. Fiindcă este păcat ca această reînnoire să se producă numai în natură, iar oamenii, prea concentraţi asupra vechilor obiceiuri, să nu o remarce. Trebuie să fiţi liberi, degajaţi şi să primiţi cu braţele deschise această nouă viaţă. Desigur, fiecare este în mod inconştient puţin emoţionat, mai ales tinerii: ei nu ştiu ce li se întâmplă, dar simt un elan, o dorinţă de a iubi. Această voce care se face auzită şi spune tuturor grăunţelor, tuturor seminţelor: „Treziţi-vă şi creşte-ţi acum!" este de o nemaipomenită putere, dar cei mai mulţi oameni sunt surzi la această voce, şi rămân împietriţi, nemişcaţi.

Pentru un Iniţiat, această perioadă a echinocţiului de primăvară este foarte importantă. El ştie să o utilizeze pentru a face o lucrare de purificare, de regenerare. Da, nu este de ajuns să remarcăm că păsările cântă, florile cresc şi oamenii sunt puţin mai veseli. Există o întreagă lucrare de înfăptuit, o lucrare de reînnoire. Atunci când veniţi dimineaţa să asistaţi la răsăritul soarelui, trebuie să aveţi în minte numai această reînnoire. Lăsaţi deoparte toate celelalte subiecte, tot ce este deja vechi şi demodat, concentraţi-vă numai asupra noii vieţi pentru a intra în legătură cu acest mare curent care ţâşneşte din inima universului.

Da, bucuraţi-vă primăvara a sosit, dansaţi! Unii vor spune: „Dar pentru noi s-a terminat... primăvara este pentru tineri". Judecând astfel, ei se rup de viaţă. Toţi trebuie să fie în acord cu reînnoirea, deoarece nu există nicio distincţie de făcut între tineri şi bătrâni. Aţi auzit cumva nişte arbori bătrâni spunând: „Oh, noi am depăşit epoca înfloririi şi a înverzirii, îi vom lăsa acum pe cei tineri"? Nu, şi ei se acoperă primăvara cu flori şi fructe. Deci, chiar bunicile şi bunicii trebuie să intre în horă, să tropăie, să sară, să danseze – în mod simbolic, desigur – şi totul va fi mai bine pentru ei.

Cum să nu observăm că întreaga natură se gândeşte la noi? Ea ne trimite în fiecare primăvară tot ce avem nevoie ca energii şi impulsuri pentru restul anului, şi depinde de noi să nu le lăsăm să se piardă fără a folosi ceva din ele.

Aţi primit deja mult în această dimineaţă la răsăritul soarelui, ce aş mai putea adăuga în plus? Eu mă găsesc aici pentru a interpreta mai multe fenomene, să vă dau nişte explicaţii, să vă orientez, atâta tot; pentru rest, adresaţi-vă soarelui. Observaţi numai lucrarea ce o face asupra tuturor micilor grăunţe care dormeau! El le spune: „Ce mai

aşteptaţi? Trebuie să daţi ceva acum. La treabă!

— Dar noi suntem mici, slabe…

— Nu, nu, încercaţi, veţi vedea, eu vă voi ajuta". Şi atunci toate aceste mici grăunţe prind curaj. Soarele le încălzeşte zilnic, le mângâie, le vorbeşte, şi după o vreme vedem apărând nişte flori minunate lângă care poeţii, pictorii, muzicienii vin să se minuneze şi să se inspire. De ce nu s-ar întâmpla şi cu noi la fel?

Noi suntem nişte grăunţe plantate undeva în solul spiritual, iar sub influenţa razelor soarelui putem oferi nişte culori, nişte parfumuri atât de fine încât şi divinităţile vor fi extaziate. Ce este o floare? Ea nu ştie nici să cânte, nici să danseze, nici să cânte la vioară, şi totuşi chiar cântăreţii, dansatorii, muzicienii se extaziază în faţa ei… Iar dacă ştim să ne asemuim astfel florilor, de ce divinităţile care ne sunt superioare nu ar veni să se minuneze? Ele vor spune: „Oh, ce floare frumoasă!" şi se vor ocupa de noi pentru a ne face mai puri, mai luminoşi, mai parfumaţi.

Iată deci reînnoirea, regenerarea care se apropie, şi acest proces ne interesează: tot restul trebuie lăsat deoparte. Această perioadă a echinocţiului de primăvară este una dintre cele mai importante ale anului. Iar învierea lui Iisus a fost plasată în acest moment fiindcă în realitate este vorba despre învierea întregii naturi ce era sărbătorită cu mult înainte de Iisus. Numai că lumina Iniţierii s-a pierdut de-a lungul veacurilor şi creştinii nu mai ştiu cum să interpreteze învierea.

În toate sanctuarele iniţiatice din trecut, cu mult înainte de Iisus, hierofantele revelau discipolilor lor cum să învie pentru a ajunge nemuritori. Iniţiaţii au studiat mai întâi învierea în natură care a fost mereu ghidul lor. Ei studiau natura şi, prin metamorfoza omizii în fluture de exemplu, sau a grăuntelui care trebuie să moară pentru a rodi, ei îi înţelegeau lecţiile.

Iisus ne spunea că, dacă nu murim, nu vom trăi. Noţiunea de înviere este obligatoriu legată de cea de moarte, de descompunere. Atât timp cât grăuntele nu moare, el se opune manifestării acestei puteri a vieţii îngropată în el. Iar în om trebuie să moară natura sa inferioară pentru a lăsa loc spiritului, acestui principiu divin care găseşte atunci posibilitatea să se elibereze pentru a acţiona şi a transforma totul.

Secretul învierii se află în faţa noastră, în natură, şi aşteaptă să îl înţelegem, să ne hotărâm să murim în mod conştient pentru ca să

apară din noi un om nou. Foarte puţini, chiar şi Iniţiaţi, au reuşit să învie pentru a deveni nemuritori, deoarece nimic nu este mai greu decât să-ţi reprimi natura inferioară care este foarte abilă, vicleană, şi face totul pentru a ne domina. Pentru a scăpa de ea, trebuie mult discernământ, o iubire statornică şi o voinţă puternică.

În anumite Iniţieri din trecut, încercarea finală pentru discipolul care depăşise succesiv etapele preliminare era cea a morţii şi a învierii (*A se vedea vol. 30 din Opere Complete, Cap. 8, partea a 2-a*).

El era aşezat într-un sarcofag unde rămânea trei zile şi trei nopţi, supravegheat de Maeştrii săi care, cu ajutorul unor practici cunoscute de ei, îl menţineau într-o stare hipnotică: ei separau corpul său fizic de corpurile sale eteric şi astral cu ajutorul cărora discipolul călătorea în spaţiu. Timp de trei zile, el vizita toate regiunile: infernul, paradisul… el privea, era uimit, înspăimântat, extaziat, el cunoştea adevărul. Când revenea, legăturile dintre corpurile sale eteric şi astral şi corpul său fizic erau de o natură complet diferită: tot ce văzuse, toate impresiile trăite se înregistraseră în creierul său şi putea să şi le amintească acum în detaliu.

Anumite mişcări spiritualiste au păstrat aceste ritualuri ale morţii şi învierii. Din nefericire, în cele mai multe cazuri sunt nişte comedii, deoarece Iniţiaţii şi Marii Maeştri nu mai sunt acolo. Scuzaţi-mă, dar în sarcofag există un măgăruş, înconjurat de nişte oameni care se prefac că îl supraveghează şi conduc acţiunea, iar atunci când iese de acolo, el nu este mai luminat ca înainte. Aceasta nu este decât o amintire îndepărtată a unor vechi ritualuri, până când oamenii îşi vor regăsi într-o zi sensul sacrului pe care îl posedau. Dar este foarte greu: pentru a ajunge şi a trăi această întreagă ştiinţă, trebuie să te eliberezi de piedicile naturii inferioare, iar aceia care doresc să se elibereze sunt foarte rari.

Există mai multe metode pentru a învia şi a ajunge nemuritor, ce ne sunt revelate de simbolurile celor două triunghiuri: unul cu vârful orientat în sus, celălalt cu vârful orientat în jos. Aceste două triunghiuri reprezintă cele două procese universale ale evoluţiei şi involuţiei, al evoluţiei materiei şi al involuţiei spiritului. Ele ne învaţă cum trebuie să ne înălţăm până la Divinitate şi să ne topim în ea, în acelaşi timp în care trebuie să o atragem pentru ca ea să vină să locuiască şi să se manifeste în noi. Spuneţi: „Doamne, nu mai sunt eu care trăiesc şi mă manifest, ci Spiritul tău în mine". Vă pierdeţi în spaţiul infinit până nu

mai rămâne niciun atom din voi şi până când vine El, Cel Puternic, Cel Mare, să vă ia locul…

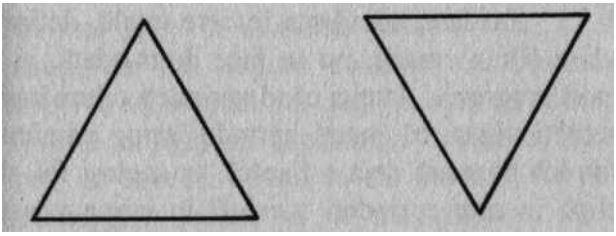

Astfel trebuie să înţelegem moartea ce ne este cerută din punct de vedere spiritual: nu distrugeţi corpul fizic, ci numai principiul din voi care menţine moartea. Este „Solve" şi „Coagula" al alchimiştilor: vă diluaţi, vă topiţi în spaţiu şi cereţi ca Domnul, care este imensitatea, să vină să se încarneze în vol. Înţelegeţi acum cum aceste două triunghiuri exprimă procesul învierii. Ele sunt mai ales cunoscute sub numele de hexagrama sau steaua lui Solomon, dar acest simbol exista cu mult înainte de Solomon.

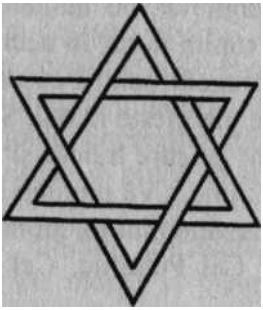

Evident, adevărata înviere totală, definitivă, a fiinţe umane, nu se face dintr-odată, ci în mod progresiv. Atunci când aprindeţi o lumânare, sunteţi siguri că puteţi aprinde întreg pământul fiindcă posedaţi deja o flacără. În acelaşi fel, din clipa în care aprindeţi o celulă în inima voastră sau în creierul vostru, se poate spune că v-aţi aprins: chiar dacă toate celelalte celule din voi nu sunt încă aprinse, ele pot fi. În noaptea de Înviere, în bisericile ortodoxe, preotul aprinde o lumânare, apoi transmite flacăra în jurul său, şi din aproape în aproape fiecare îşi aprinde lumânarea de la vecin, iar întreaga biserică va fi în curând iluminată.

Iată ce se poate întâmpla şi în sinea voastră: din clipa în care aţi aprins o celulă, întregul vostru corp poate fi aprins şi iluminat, cu condiţia ca natura inferioară să nu se opună desigur procesului de regenerare. Învierea definitivă subînţelege că s-au produs deja mai

multe învieri… Dragii mei, trebuie deci să reuşiţi să înviaţi cel puţin o celulă, fiindcă ea este capabilă să aprindă o alta lângă ea, aceasta o alta… şi astfel lumina se va propaga încet-încet în întreaga voastră fiinţă.

„Dacă nu muriţi, nu veţi trăi". A muri înseamnă a te topi în infinit pentru a ceda locul Domnului astfel ca el să vină să locuiască în vol. Nu mai ţineţi la existenţa voastră, vreţi să dispăreţi, dar cu singură condiţie: ca Dumnezeu însuşi să vă ia locul. Iar dacă insistaţi cu adevărat, El este obligat să capituleze, deoarece folosiţi forţe de aceeaşi natură ca ale Sale. El nu poate spune: „Să vedem, să ne mai gândim, să mai studiem cum a trăit în trecut". Nu mai există trecut, nu mai există nimic: în faţa unei asemenea dorinţe totul se şterge, există numai decizia pe care o luaţi astăzi.

Atât timp cât nu doriţi să cedaţi locul în voi unei fiinţe superioare, nici măcar Domnului, veţi rămâne vulnerabili, slabi, temători, nefericiţi. Nu există religie mai mare ca sacrificiul: să acceptaţi să mori ca să trăieşti, pentru a fi viu de o altă viaţă decât a voastră, pentru a fi viu din viaţa Domnului. Aţi dorit să dispăreţi şi nu numai că nu aţi dispărut, dar deveniţi mai mari ca înainte. Acesta este adevăratul eroism. Adevăraţii eroi sunt aceia cărora nu le este teamă că vor dispărea pentru a fi înlocuiţi de Divinitate.

Vă pot oferi acum un exerciţiu. Vă închipuiţi că vă proiectaţi spre înălţimi, şi în acelaşi timp în care urcaţi, vă întindeţi în spaţiul infinit, vă diluaţi în Sufletul Universal şi dispăreţi fără teamă, fără frică. Chiar dacă aveţi impresia că v-aţi pierdut conştiinţa de sine, nu trebuie să vă impacientaţi. Şi în acelaşi timp în care vă dizolvaţi în spaţiu, vă gândiţi că spiritul divin coboară asupra voastră, se instalează în voi pentru a lucra aici, şi el este cel care vorbeşte, care acţionează, se manifestă. Să nu vă îngrijoraţi de ce se va întâmpla, veţi fi mereu voi înşivă; chiar dacă nu mai aveţi această senzaţie, nu vă veţi pierde nimic din adevărata voastră identitate.

Arătaţi-mi ceva mai semnificativ în lume decât aceste două cuvinte: viaţă şi moarte. Nu există. Totul este conţinut în aceste două procese: viaţa şi moartea. Sunt cele mai puternice două cuvinte. Spuneţi numai: „viaţa" sau „moartea", totul se află aici, iar oamenii tremură sau se agită. Restul nu este nimic în comparaţie cu aceste două cuvinte.

Trebuie să murim pentru a obţine adevărata viaţă, iar cel care

vrea să trăiască este deja pe cale să moară.

Articol V. Cap. 5 – Învierea şi judecata de apoi

În privinţa învierii, găsim un pasaj foarte interesant în Sfânta Evanghelie după Marcu:

„Şi au venit la El saducheii care zic că nu este înviere şi L întrebau zicând: învăţătorule, Moise ne-a lăsat scris, că de va muri fratele cuiva şi va lăsa femeia fără copil, să ia fratele său pe femeia lui şi să ridice urmaş fratelui. Şi erau şapte fraţi. Şi cel dintâi şi-a luat femeie, dar, murind, n-a lăsat urmaş. Şi a luat-o pe ea al doilea, şi a murit, nelăsând urmaş. Tot aşa al treilea. Şi au luat-o toţi şapte şi n-au lăsat urmaş. În urma tuturor a murit şi femeia. La înviere, când vor învia, a căruia dintre ei va fi femeia? Căci toţi şapte au avut-o soţie. Şi le-a zis Iisus: Oare nu pentru aceasta rătăciţi, neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu? Căci, când vor învia din morţi, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sunt ca îngerii în ceruri. Iar despre morţi că vor învia, n-aţi citit, oare, în cartea lui Moise, când i-a vorbit Dumnezeu din rug, zicând:

„Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Iacov? Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morţi, ci al celor vii. Mult rătăciţi”. (Marcu 12: 18 – 27)

Eu nu mă îndoiesc că mulţi teologi şi predicatori s-au oprit asupra acestui pasaj pentru a-l studia şi comenta, dar nu am citit, şi nici ascultat, nişte explicaţii precise asupra acestui subiect. Învierea morţilor, Judecata de Apoi, iată încă o problemă foarte vagă şi neclară pe care aş dori să v-o clarific astăzi.

Există în acest pasaj câteva aspecte importante asupra cărora ne vom opri. Iisus răspunde: „Oare nu pentru aceasta rătăciţi, neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?” Iată o frază ce trebuie aprofundată, deoarece ea poate fi cheia pentru a înţelege tot restul. Da, puterea lui Dumnezeu, care este rolul puterii lui Dumnezeu în învierea morţilor?... Veţi vedea.

Apoi Iisus a spus: „Căci, când vor învia din morţi...”. Iisus nu neagă deci învierea, dar o înţelege altfel; există o înviere fiindcă el însuşi a înviat, dar cum trebuie înţeleasă această înviere? „... nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sunt ca îngerii în ceruri”. Dar cum sunt îngerii în ceruri? Ei sunt asexuaţi, nu au organe sexuale. Dar ei au alte organe superioare datorită cărora fac la rândul lor nişte schimburi: fiindcă schimburile nu sunt limitate la lumea oamenilor, ele

continuă în întreg universul, nicio creatură nu este privată de acestea, toate fac schimburi de iubire, numai forma, calitatea şi exprimarea fiind diferite. Dacă aţi şti cât de mult se iubesc îngerii între ei! Veţi spune: „Oh, noi ne gândeam că ei sunt atât de puri încât nu au nevoie de iubire!" Dar Dumnezeu este Iubire şi Dumnezeu pătrunde toate creaturile, cum ar putea evita ele iubirea? Trebuie numai să înţelegem această iubire.

Cât despre învierea morţilor, Iisus răspunde: „Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morţi, ci al celor vii". Încă o problemă care nu a fost înţeleasă.

Iată încă câteva aspecte importante ce trebuie să le studiem pentru a clarifica această problemă foarte importantă care rămâne obscură: învierea. Creştinătatea vorbeşte despre înviere de două mii de ani şi citeşte pasajele din Evanghelii în care se povesteşte cum a înviat Iisus: câteva femei au ajuns în grădină, un înger era aproape de mormânt, dar Iisus nu mai era acolo, el a apărut apoi Mariei Magdalena, pe urmă discipolilor săi etc… Nu ne vom ocupa astăzi de aceste pasaje pentru a nu ne dispersa: ne vom opri numai asupra semnificaţiei cuvintelor lui Iisus din pagina pe care v-am citit-o.

Ştiţi cum majoritatea creştinilor înţeleg învierea morţilor: un om moare, este înmormântat, şi de acum înainte el va aştepta în mormânt ziua învierii. Deci, de la începutul istoriei omenirii, de mii şi mii de ani, toţi cei care au murit aşteaptă. Momentul învierii nu a sosit încă şi nu va sosi decât la sfârşitul veacurilor… Ei bine, eu nu cred în această înviere! De ce? Fiindcă creaturile nu mai sunt acolo. Dar unde sunt?

De îndată ce au fost înmormântate, se întâmplă aproape acelaşi lucru ca într-un vechi atelier tipografic: fiecare pagină dintr-o carte era formată cu litere de plumb, iar după tipărirea cărţii, caracterele erau puse în casete mici de unde erau luate a doua zi într-o ordine diferită pentru a compune o altă carte. La fel este şi cu omul: tipografii au venit, cele patru elemente… şi au compus corpul său cu ajutorul particulelor de pământ, de apă, de aer şi de foc. Iar atunci când omul moare, totul se descompune; după o vreme rămân numai oasele şi apoi dispar şi acestea. Unde au dispărut toate celelalte particule? Unele au intrat în pământ, în stânci, în arbori, altele în oceane, în râuri, altele în atmosferă, iar câteva s-au reîntors către soare, către foc. Unde să le căutăm acum pentru a învia toate aceste fiinţe care au fost

înmormântate?

Atunci când ne gândim la toţi monştrii, asasinii şi călăii care au populat omenirea… La toţi bolnavii, cangrenoşii, sifiliticii… ce spectacol ar fi dacă ar trebui să îi înviem! O adevărată curte a miracolelor! Dacă aţi fi văzut ce am văzut eu în India… toţi acei cerşetori nefericiţi, leproşi, mutilaţi, fără nas, fără urechi, fără braţe, fără picioare, ţi se strângea inima… Oare miliarde de oameni ca ei vor învia? Ştiţi oare câţi oameni s-au născut şi au murit de milioane de ani de când există omenirea? Nici măcar nu se mai poate face vreun calcul.

Dar nu este totul. Unde îi vom pune atunci când vor veni? Nu va exista niciodată suficient loc pe pământ. Şi apoi ar trebui demolată întreaga lume pentru a recupera particulele din corpurile lor, din arbori, stânci, munţi, râuri, oceane… întreg pământul ar trebui răscolit pentru a-i putea reconstitui pe toţi aceşti apucaţi! Scuzaţi-mă, eu ştiu că printre ei există câţiva sfinţi şi profeţi, dar sunt o minoritate, ei sunt pierduţi aici ca o picătură de apă într-un ocean. I-aş întreba pe esteţi cum văd ei această perspectivă? încântătoare, nu-i aşa? A-i revedea pe toţi aceşti oameni în came şi oase, pe picioarele lor, pentru a fi judecaţi… Doamne, eu îi plâng pe judecători, pe judecătorii cereşti! Cum vor suporta ei toate mirosurile? Fiindcă totul trebuie reconstituit. Ah, fiţi atenţi, cum am putea judeca pe cineva dacă nu ştim cum mirosea? Nu se poate pronunţa un verdict, toate probele trebuie adunate, toate mărturiile, şi mă întreb cum ar putea rezista toate aceste înalte spirite la asemenea urâţenii.

Sărmanii creştini! Ei sunt încântaţi de ideea că toată această omenire va învia într-o bună zi: unchii, mătuşile, bunicii lor… Pentru moment, toţi aceşti oameni aşteaptă fără să se mişte: ei dorm de milioane de ani în morminte… Ce şcoală a lenei a inventat Domnul! Ce răbdare are El să îi păstreze pe toţi aceşti oameni atâta vreme fără ca ei să fie utili la ceva în economia cosmică! Cum poate tolera Domnul, care este atât de activ, o asemenea inerţie; El care creează fără încetare un cer nou şi un pământ nou şi nu se odihneşte niciodată?… Veţi replica: „Biblia ne spune că s-a odihnit în cea de-a şaptea zi”. Da, dar această odihnă din cea de-a şaptea zi se pare că reprezintă în realitate o altă lucrare. Dacă Dumnezeu ar trebui să se odihnească, eu nu aş mai crede în El. Eu aş spune: „Oh, sărmanul, cred că are şi El nişte impurităţi în organism, fiindcă este obosit”. Dumnezeu este puritatea absolută, iar în puritatea absolută nu există oboseală.

Eu sunt mereu uimit de felul cum înţeleg creştinii lucrurile! Ei au transformat totul la proporţiile umane şi, în loc ca omul să devină ca Dumnezeu, Dumnezeu se comportă ca un om. El are aceleaşi slăbiciuni, în special furia, încât Moise a fost obligat să îi vorbească pentru a-L linişti, a-L îmblânzi, pentru a-L sfătui… altminteri El ar fi exterminat tot poporul său. Este nemaipomenit! Eu nu cred aşa ceva. De aceea, scuzaţi-mă dacă vă scandalizez, dar vă voi spune că a existat un Vechi Testament, a existat un Nou Testament, şi va exista un al Treilea Testament: el este în pregătire. Nu înseamnă că în cele două Testamente nu au existat lucruri adevărate, ba da, dar ele erau adaptate oamenilor epocii în care au fost scrise. Acum vremurile s-auschimb at, este nevoie de un al Treilea Testament, şi acesta va veni. El nu le va respinge pe cele două precedente, dar va pune nişte lucruri la punct, le va adapta…

Noul Testament nu îl contrazice pe cel Vechi. În privinţa anumitor aspecte, da, puţin, deoarece aşa cum erau oamenii în epoca lui Moise, nu li se putea da un alt învăţământ decât cel al justiţiei. Apoi Iisus a venit să îndulcească mesajul lui Moise, aducând învăţământul iubirii. Iar acum vremurile când s-au schimbat, oamenii având şi alte nevoi şi aspiraţii, Hristos însuşi care veghează asupra evoluţiei omenirii pregăteşte un nou Testament. Nu este necesar să vă spun cum va fi scris şi de cine, dar aşa va fi. Biserica nu va dori să îl accepte, fiindcă ea îi interzice lui Dumnezeu însuşi să facă ceva nou, aşa cum Vechiul Testament îi interzicea lui Iisus să se amestece în treburile Domnului, dar fie că îl va accepta sau nu, ceea ce vă spun se va realiza.

Revenind acum la acei morţi care au fost deja descompuşi şi împrăştiaţi în natură… cum să îi mai reconstituim deoarece natura a plămădit din aceleaşi materiale generaţii şi generaţii succesive de fiinţe umane? Pentru a-i reface pe unii, trebuie neapărat să îi distrugem pe alţii. Vedeţi dar că învierea morţilor, aşa cum şi-o închipuie mulţi oameni, este neverosimilă: ea nu rezistă logicii şi bunului simţ.

Să admitem totuşi că aceşti morţi au înviat. Ei bine, acum trebuie să fie judecaţi… Ei au rămas mii şi mii de ani în mormântul lor, şi vor fi judecaţi pentru o viaţă de maximum optzeci sau o sută de ani. Să presupunem că unii au trăit ca bătrânul Matusalem, nouă sute de ani: este încă foarte puţin în comparaţie cu numărul veacurilor scurse de când au murit. Oamenii au trăit şi au lucrat deci foarte puţin timp şi

au dormit vreme îndelungată. Dacă trebuie judecaţi, eu mă gândesc că vor fi condamnaţi tocmai pentru că au dormit prea mult! Da, fiindcă ei au devenit inutili dormind, iar a fi inutil este cel mai mare păcat. Ei sunt judecaţi deci toţi dinainte, nu este nevoie să fie convocaţi pentru a le pronunţa sentinţa, aceasta s-a făcut deja: prea mult somn!

Încă ceva… (eu îndrăznesc să afirm că această judecată de apoi este cu adevărat lipsită de sens): în loc ca aceşti oameni să fie lăsaţi să doarmă mii de ani, li s-ar fi putut oferi nişte condiţii pentru a-şi răscumpăra greşelile… Dar nu există aşa ceva: ei sunt înmormântaţi şi gata! Ceva nu este în regulă în această judecată, deoarece oamenii sunt judecaţi după milioane de ani, fără să li se dea posibilitatea de a-şi îndrepta greşelile. Nu, după părerea mea, această Judecată de Apoi este imposibilă, sau trebuie altfel înţeleasă.

Să vedem cum se petrec lucrurile în lume, de pildă în administraţie. În fiecare administraţie există un casier, un trezorier sau un economist… Să presupunem că nu se face niciun control, şi peste câteva mii de ani vine un inspector ca să verifice ce s-a întâmplat cu banii pe care trezorierul i-a depus în casa de bani… Oh, la, la, el va fi liniştit, acestuia îi este egal dacă va exista un control şi o judecată peste câteva mii de ani, el fiind plecat demult. Eu nu cunosc cu exactitate dacă în administraţie sunt verificări de conturi în fiecare an sau la trei luni; în tot cazul, controalele există şi aceasta este o formă a Judecăţii de Apoi. Se judecă cum a lucrat trezorierul, dacă a fost cinstit, ordonat, meticulos, iar după aceea, el este răsplătit sau pedepsit: nu se aşteaptă milioane de ani.

La fel, dacă s-ar aştepta milioane de ani pentru a-i judeca pe oameni, ar fi foarte complicat: de altfel, ar fi chiar inutil pentru educaţia acestor sărmani copii ai Domnului fiindcă ar fi lăsaţi să adune atâtea datorii, greşeli şi crime încât le-ar fi imposibil să le îndrepte sau să le amelioreze orice ar fi. În realitate, Judecata de Apoi există pentru fiecare şi sub mai multe forme. Atunci când un om moare este Judecata de Apoi. În înalt s-a judecat că a trăit destul, că şi-a terminat lucrarea, că nu mai este nevoie de el şi… el îşi face bagajele. Iar când este bolnav, este deopotrivă Judecata de Apoi, pentru o săptămână sau o lună… Judecătorii au venit, au studiat situaţia şi îl aşază la pat pentru o vreme obligându-l să elimine anumite impurităţi.

Ar trebui o veşnicie pentru a lichida datoriile contractate timp de o veşnicie. Pentru a vă ajuta, Inteligenţa Cosmică are mereu o mică

încercare să vă prezinte. Iată Judecata de Apoi. Desigur, nu este ultima în mod absolut; să spunem că este penultima, şi de altfel este mereu penultima. De fiecare dată când suferiţi un eşec, o boală, înseamnă că legea a decis că aţi mâncat prea mult, aţi dormit prea mult, aţi lucrat prea mult… sau nu suficient, sau că aţi încălcat alte legi. Observaţi că în toate aceste judecăţi există o inteligenţă, o iubire, o pedagogie. În timp ce cealaltă Judecată de Apoi este prostească, neverosimilă şi eu nu o pot accepta, fiindcă eu ştiu că ceea ce Dumnezeu face este dimpotrivă de o inteligenţă şi o utilitate nemaipomenite. Să nu aşteptaţi deci Judecata de Apoi: noi suntem fără încetare judecaţi fără să ne dăm chiar seama.

Iar acum trebuie deopotrivă să ştiţi că moartea nu este nici ea o judecată absolută. Să nu vă închipuiţi că după ce aţi murit veţi rămâne în mormânt aşteptând să putreziţi. Nu, nu, acestea sunt hainele voastre, adică corpul vostru putrezeşte, dar voi înşivă, adică spiritul vostru, va reveni pe pământ după o vreme. Veţi primi un alt corp, fiindcă viaţa continuă. Fiecare existenţă nouă este rezultatul judecăţii făcute asupra existenţei voastre precedente. Veţi spune: „Dar ce este atunci învierea?" învierea reprezintă complet altceva decât ceea ce creştinii iau în consideraţie.

Niciodată nu va învia nimeni pentru a fi judecat, deoarece nu există o înviere a morţilor. Morţii nu învie, pentru ei s-a sfârşit. Cei vii învie. Sufletele care şi-au părăsit învelişurile, care sunt vii, pot învia, dar nu corpurile fizice. Dumnezeu nu este Dumnezeul morţilor, Dumnezeu este Dumnezeul celor vii. Corpul a murit deja, el nu va învia. Sufletul este cel care va învia. Dar când? Totul este explicat în pasajul pe care vi l-am citit, dar trebuie să înţelegem şi să ştim să legăm lucrurile între ele.

În acest pasaj, Iisus spune: „Căci, când vor învia din morţi, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită, ci sunt ca îngerii în ceruri". Unde au putut evolua oamenii atât de formidabil pentru a deveni nişte îngeri? în niciun caz în mormânt, în mormânt rămâi aşa cum eşti, nu există nicio evoluţie. Deci oamenii nu vor învia asemănători îngerilor după ce au rămas mii de ani într-un mormânt. Cum ar putea să o facă? Şi oricum, dacă ei au devenit îngeri, de ce să îi judecăm? îngerii nu sunt judecaţi. Trebuie deci să înţelegeţi că între moarte şi înviere există un întreg interval de timp pe parcursul căruia oamenii se pot transforma şi evolua. Da, fiindcă ei se reîncarnează. Ei vor pleca de nenumărate

ori, vor reveni, vor pleca din nou… şi vor ajunge să se perfecţioneze atât de mult încât vor deveni nişte îngeri. Aceasta este învierea.

Toţi oamenii sunt deci predestinaţi să învie într-o bună zi şi să devină asemenea îngerilor, de o puritate perfectă. Dar această înviere subînţelege reîncarnarea. Eu nu voi accepta însă niciodată să mă convingă cineva că oamenii vor deveni în mormânt nişte îngeri!… Ei vor ieşi de acolo, se vor reîncarna, vor învăţa, se vor purifica până când vor deveni perfecţi. Această ameliorare care îi va conduce încet-încet spre perfecţiune este învierea. Toate creaturile vor învia într-o bună zi în acest fel. Dar nu morţii… Numai cei vii vor învia.

Ascultaţi şi încercaţi să înţelegeţi. Atunci când Iisus a răspuns: „Oare nu pentru aceasta rătăciţi, neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu", oare ce voia el să spună? Care este această putere a Domnului?… Puterea Domnului constă tocmai în a-i conduce pe oameni până la înviere. Puterea Domnului este puterea care transformă, care perfecţionează. Da, dar ea nu se găseşte în morminte. În mormânt nu există înviere, există dimpotrivă descompunere, putrefacţie. Dumnezeu îi transformă numai pe cei vii. De altfel, într-o altă pagină, Iisus spune: „Vino după Mine şi lasă morţii să-şi îngroape morţii lor".

Reîncarnarea nu este menţionată clar în pasajul pe care vi l-am citit, dar este subînţeleasă. Fiindcă dacă întreb: „Dar ce s-a întâmplat între înmormântarea unui om şi transformarea sa angelică?" nimeni nu îmi va putea răspunde. Suntem obligaţi să admitem că s-a întâmplat ceva pentru ca omul să ajungă la o asemenea transformare, dar nu ştim ce. Iată de ce învăţătura Bisericii este ineficace şi incapabilă să aducă Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ: fiindcă nu prin minciuni se poate aduce împărăţia lui Dumnezeu. Trebuie ca Biserica să înceapă prin a revela reîncarnarea. Veţi spune: „Dar ea nu este menţionată în Evanghelii". Ba da, eu v-am arătat că este menţionată în anumite locuri.

În Sfânta Evanghelie după Matei, în Capitolul 11, Iisus spune în privinţa lui Ioan Botezătorul: „Şi dacă voiţi să înţelegeţi, el este Ilie, cel ce va să vină. Cine are urechi de auzit să audă". Iar în Cap. 17, când discipolii săi îl întreabă: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?" Iisus răspunde: „Ilie într-adevăr va veni şi va aşeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; aşa şi Fiul Omului va pătimi de la ei". Iar evanghelistul adaugă că atunci au înţeles discipolii că acele cuvinte se

refereau la Ioan Botezătorul. Da, dar de ce i s-a tăiat capul lui Ioan Botezătorul? Fiindcă atunci când el a fost profetul Ilie, a tăiat el însuşi capetele a patru sute de profeţi ai lui Baal. Mai târziu, la arestarea sa, Iisus îi spune lui Petru: „Întoarce sabia la locul ei, că toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri". Eu vă mai pot cita şi alte pasaje unde este menţionată reîncarnarea (*A se vedea vol. 12 din Opere Complete, Cap. 8*).

Iisus spunea: „Căci, când vor învia din morţi, nici nu se mai însoară, nici nu se mai mărită". V-aţi căsătorit cu o anumită femeie sau un anumit bărbat într-o încarnare, apoi în următoarele v-aţi căsătorit cu alţii. Căutaţi-vă acum soţul sau soţia pe care i-aţi avut cu mii de ani în urmă, când între timp aţi avut atâţia! Nu merită să îi căutaţi şi să îi găsiţi, fiindcă ei nu aparţin unul altuia. Nu este spus aici, dar se subînţelege. De câte ori s-a căsătorit fiecare! Ce drept ar mai avea atunci asupra altuia? Fiecare bărbat a avut o mulţime de soţii, fiecare femeie a avut o mulţime de soţi, iar în ziua când se vor sătura să mai facă experienţe costisitoare şi jalnice, ei îşi vor spune: „S-a terminat, nu mai vrem să ne căsătorim astfel" şi vor evolua atât de mult în concepţiile lor despre iubire încât vor deveni nişte îngeri.

Dar cum sunt îngerii? Ce fac ei? Atunci când doi îngeri se întâlnesc, ei se contopesc prin razele lor de lumină şi culori, şi între ei se produce un schimb extraordinar de iubire… Apoi se îndepărtează şi îmbrăţişează în acelaşi fel alţi îngeri. Astfel se întâlnesc mereu îngerii şi nu le este ruşine. Printre îngeri nu întâlnim nicio soţie care îşi aşteaptă soţul cu o nuia bombănind: „Ah, ah, iar nu a venit acasă. Cu ce femeie s-a mai întâlnit? Va vedea ce va primi când se va întoarce!" Toţi îngerii fac numai schimburi de iubire, fără gelozie, fără aviditate.

Dragii mei, vedeţi deci fericirea ce vă aşteaptă când veţi deveni îngeri! Fiindcă eu ştiu că bărbaţii ard de dorinţa de a iubi toate femeile, iar femeile să iubească toţi bărbaţii. Şi chiar dacă spuneţi: „Nu, nu, nu este adevărat. Ce acuzaţie!" eu nu vă voi crede. Lăsaţi-i puţin liberi pe bărbaţi şi femei şi veţi vedea dacă se vor mulţumi cu o singură femeie sau cu un singur bărbat. Dar fiind dat stadiul lor actual de evoluţie, este mai bine ca ei să evite să-şi înmulţească experienţele, altminteri vor deveni repede bolnavi şi dezechilibraţi. Este preferabil să aştepte. Eu vă sfătuiesc să aşteptaţi, şi timp îndelungat! Nu cunoaşteţi bucuriile pe care Dumnezeu vi le pregăteşte, dar nu imediat, deoarece pentru moment nu sunteţi încă demni de ele! Trebuie aşteptată

transformarea, învierea. Numai atunci când veţi deveni ca îngerii vă veţi putea apropia fără frică unii de alţii îmbrăţişându-vă şi contopindu-vă.

Să ne întoarcem însă la înviere. Iisus a spus: „Eu sunt învierea şi viaţa". Faptul că Iisus a înviat înseamnă că şi noi putem să accelerăm acest proces al învierii ce trebuie să se producă într-o bună zi pentru întreaga omenire. Dar pentru aceasta, trebuie să lucrăm asupra gândurilor, sentimentelor şi faptelor noastre pentru a le ameliora, învierea a fost mereu învăţată în templele iniţiatice, şi multe fiinţe au înviat deja. Fiindcă nu este necesar să mori fizic pentru a învia, nu este necesar să fii pus mai întâi într-un mormânt. A învia înseamnă a nu mai avea aceleaşi slăbiciuni, aceleaşi vicii, aceleaşi boli. Pentru ca o fiinţă să învie, trebuie ca toate celulele sale să fie de o puritate perfectă şi să vibreze intens. Toţi cei care trăiesc o viaţă spirituală foarte intensă se pregătesc să învie.

Pentru a vă face să înţelegeţi mai bine acest fenomen al învierii, vă voi dea o imagine, cea a grăuntelui. Un grăunte care a fost sădit în pământ este comparabil cu o creatură depusă într-un mormânt. Iar atunci când îngerul căldurii vine, el îl trezeşte, îl mângâie şi îi spune: „Ieşi acum din acest mormânt!" Şi iată că această viaţă ce era înmormântată începe să se însufleţească: o mică tijă împarte grăunte în două şi iese din pământ dând naştere unei mlădiţe care va deveni într-o bună zi un arbore uriaş. Aceasta este învierea. Dar pentru a învia, trebuie să deschizi mormântul şi numai căldura deschide mormintele. Căldura înseamnă iubirea. Acela care posedă multă iubire în inima sa, dar desigur o iubire dezinteresată, spirituală, deschide mormântul celulelor sale.

Există în om atâtea celule pe cale să fermenteze, să se descompună! Dacă aţi şti câte morminte poartă fiecare dintre voi în el! Mii de morminte mici pe care trebuie să le deschidă. Atât timp cât aceste celule nu au fost reînsufleţite, ele rămân inactive şi nu puteţi cunoaşte toate bogăţiile interioare pe care le posedaţi. Dar după această înviere, după această trezire a celulelor voastre, conştiinţa vi se va lărgi şi nu mai sunteţi aceiaşi: în tot ce simţiţi, în tot ce trăiţi, vă mişcaţi într-o altă dimensiune mai spirituală. Această reînnoire este posibilă numai datorită căldurii şi umidităţii, a apei. Deoarece apa este substanţa care serveşte ca vehicul vieţii. Căldura dă impulsul, în timp ce umiditatea dă viaţa.

Avem încă o dată un exemplu de acţiune a celor două principii masculin şi feminin care se află aici amândouă pentru a trezi grăuntele din adormire: atunci mormântul se deschide şi Hristos, adică acest mic suflet, această creatură care era în aparenţă moartă, dar în realitate dormita, iese. Este un fenomen ce se poate observa aproape peste tot în natură. Această imagine a mormântului deschis de unde iese Iisus înviat este un simbol universal, el nu se limitează numai la Iisus sau la creştini. Un grăunte, un mic grăunte este deopotrivă un mormânt unde viaţa este îngropată, până în momentul când îngerul primăverii va veni să bată şi să îl scoată. Iar puiul închis în ou, oare cum poate ieşi dacă găina mamă nu va lovi coaja cu ciocul pentru a deschide acel mormânt?… De altfel, de ce credeţi că există obiceiul de a oferi ouă de Paşte? Fiindcă oul simbolizează tocmai naşterea vieţii.

Eu vă mai pot oferi încă o imagine: cea a fluturelui. Ce este un fluture? Este o creatură care a înviat. Era mai întâi o omidă lipsită de graţie şi frumuseţe; această omidă şi-a ţesut apoi gogoaşa, a adormit, şi după o vreme a apărut un fluture. Ce s-a petrecut deci în timpul somnului crisalidei? Dacă s-a transformat în fluture, este pentru că ea a declanşat în sine un anumit număr de procese ce au determinat această metamorfoză. Ei bine, aceleaşi fenomene se petrec cu discipolul: pentru moment el este o omidă, adică o creatură nu prea frumoasă care se târăşte pe pământ şi se hrăneşte îndeosebi cu frunzele arborilor. El face deci rău şi este persecutat, săracul, până în ziua în care se va transforma în fluture.

Natura a aşezat peste tot nişte semne, nişte indicii pentru a ne instrui, pentru a ne învăţa cum se poate produce învierea în noi. Ce faceţi atunci când meditaţi? Sunteţi ca o crisalidă înfăşurată în gogoaşa ei, pregătindu-şi metamorfoza. Dacă nu aţi devenit încă un fluture, înseamnă că lucrarea voastră nu a fost de ajuns: v-aţi întors la afacerile voastre şi aţi rămas ca o omidă care se târăşte şi se hrăneşte cu frunze… A doua zi vă închideţi în gogoaşa voastră, ţeseţi câteva fire spirituale, dar afacerile vă cheamă din noi şi întrerupeţi din nou lucrarea… a doua zi o reluaţi… şi tot aşa până în ziua în care ieşiţi în sfârşit din gogoaşă asemănător unui fluture! în acel moment, nu mai aveţi nevoie să distrugeţi frunzele: vă veţi hrăni cu nectarul florilor, adică veţi extrage ce este mai subtil din inima şi sufletul tuturor femeilor şi bărbaţilor fără să îi înghiţiţi, să îi distrugeţi. Fiindcă fiecare fiinţă posedă în ea ceva îmbietor, puţin nectar… iar dacă puteţi extrage

acest nectar, sunteţi fericiţi, zburaţi în lumină.

Învierea este posibilă, ea este reală, mulţi au înviat deja şi toţi vor învia. Dar trebuie pur şi simplu să înţelegem că această înviere nu se produce în mormânt. Odată ce aţi fost puşi în pământ, s-a terminat, veţi rămâne acolo… sau mai degrabă corpul vostru rămâne şi se descompune. Dar voi înşivă, pentru a învia, trebuie să reveniţi pe pământ, să învăţaţi, să vă descotorosiţi de toate slăbiciunile voastre, să vă închideţi asemenea unei crisalide în gogoaşa voastră, adică să renunţaţi să vă hrăniţi gânduri şi sentimente egoiste, interesate. Sensul rugăciunii, al meditaţiei, este tocmai să îl înveţe pe om să se hrănească cu elemente de natură spirituală. Este ceea ce ei nu au înţeles şi sunt atraşi numai de plăceri, de distracţii, de ocupaţii prea materiale, neglijând rugăciunea şi meditaţia, şi este păcat pentru ei fiindcă îşi vor întrerupe lucrarea de transformare, de înviere. Eu am observat toate acestea, transformarea survine prin meditaţie. Eu am observat-o asupra mea şi a altora. Într-o adevărată meditaţie, chipul se luminează, radiază. Fiecare meditaţie trebuie să facă ca lumina să crească în vol. Această lumină intră în construcţia corpului vostru de slavă datorită căruia veţi învia într-o bună zi. Acela care a înviat trăieşte o nouă viaţă; el are alte gânduri, alte dorinţe, un alt comportament. În interior el nu mai este la fel, nu mai merge în aceeaşi direcţie, are un alt scop. Iisus a spus: „Eu sunt învierea şi viaţa”. De ce nu a spus numai: „Eu sunt învierea”? De ce a adăugat „viaţa”? Oare viaţa este diferită de înviere? Nu. Iar când Iisus spune: „Eu sunt învierea şi viaţa”, aceasta înseamnă că învierea nu este altceva decât o formă de viaţă reînnoită, o viaţă calitativ mai pură, mai intensă. Atunci când omul va trăi această viaţă, el va învia.

Învierea nu este altceva decât o calitate a vieţii, o viaţă a unui fiu al Domnului. Nu trebuie să aşteptăm secole pentru a trăi această viaţă… Hristos este învierea şi viaţa, luaţi-l atunci pe Hristos ca model, agăţaţi-vă de el, trăiţi viaţa pe care el a trăit-o, şi veţi fi şi voi învierea şi viaţa. Iată noile noţiuni pe care vi le dau. Aceste noţiuni sunt singurele capabile să vă facă să ieşiţi din morminte… Da, fiindcă acum vă găsiţi în morminte… Iar dacă aşteptaţi să sune trompetele ca să ieşiţi, veţi putea aştepta secole şi milenii!

Atunci când Iisus spune că oamenii nu au înţeles puterea lui Dumnezeu, el se referă la puterea ce este capabilă să transforme omida în fluture. Doar nu vă închipuiţi că omida este atât de savantă pentru a

fabrica atâtea culori frumoase!... Nu, este puterea divină din ea care începe să lucreze. Şi noi avem această putere a Domnului în noi înşine. Să ne lăsăm în voia ei şi ea va şti cum să ne facă luminoşi şi puternici, va şti cum să ne facă să înviem.

Vedeţi, acest pasaj din Sfânta Evanghelie după Marcu pe care vi l-am citit conţine nişte indicaţii ce ne permit să descoperim cum înţelegea Iisus învierea. Vă prezint acum şi o altă explicaţie în formarea cuvântului „înviere" în limbile rusă şi bulgară. În limba bulgară, se spune „*vuzferesenie*" şi în limba rusă „*voskresenie*" Aceasta înseamnă literal: a ieşi de pe cruce. Dar ce este crucea? Crucea poate fi înţeleasă în cele trei lumi. Eu v-am făcut deja, cu ani în urmă, mai multe conferinţe despre cruce şi nu voi mai reveni astăzi în detaliu. Atunci când desenăm o cruce cu două dimensiuni, observăm că ea este alcătuită din şase suprafeţe, iar când îndoim aceste suprafeţe, ele formează un cub.

Cubul simbolizează închisoarea, materia, reprezintă numărul 4, cele 4 stări ale materiei. A învia înseamnă deci a ieşi din această dependenţă, din această sclavie, din această închisoare a materiei, din corpul fizic, fiindcă corpul fizic este deopotrivă o cruce. Vedeţi câtă lumină vine numai din acest cuvânt: „*vuzkresenie*". Când se spune „a-ţi duce crucea" înseamnă a-ţi purta greutăţile, poverile fizice şi morale. Crucea este grea şi când omul iese de pe cruce, el iese din închisoare, el iese din mormânt, adică din tot ceea ce îl limitează interior, şi devine liber, liber ca fluturele.

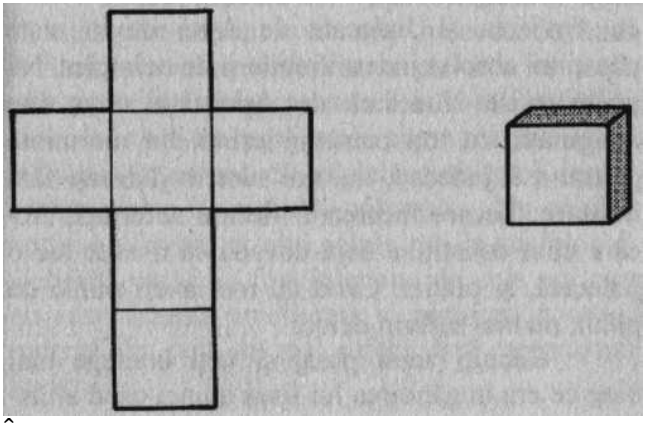

Învierea este deci un fenomen real, dar nu este deloc o înviere a morţilor, există numai o înviere a celor vii, şi cei mai vii învie, aceia care trăiesc viaţa cea mai intensă, mai divină, mai hristică. Toţi vor

învia, iar unii mult mai repede, dar cu condiţia să se pregătească pentru aceasta. Ne pregătim de-a lungul încarnărilor succesive, şi chiar, acela care depune mari eforturi în această încarnare pentru a se purifica poate să nu se mai încarneze. Unii mari Iniţiaţi nu se mai reîncarnează; ei pleacă din această lume şi nu mai revin aici pentru a avea un corp. Spiritul lor poate reveni pătrunzând şi trăind în anumite fiinţe pentru a le ajuta, a le instrui, a le însufleţi, dar ei înşişi nu mai au corp fizic.

Dacă nu se interpretează acest pasaj din Sfânta Evanghelie după Marcu aşa cum am făcut-o eu, învierea şi Judecata de Apoi devin nişte chestiuni absolut indescifrabile şi de neînţeles. Nu poate exista Judecată de Apoi aşa cum este imaginată, cu toţi oamenii ieşind din morminte pentru a fi judecaţi, nu, noi suntem judecaţi fără încetare: fiecare încercare, fiecare suferinţă, fiecare chin constituie deja dovada că a avut loc o judecată, şi plătim. Când nu mai aveţi nimic de plătit, nu mai suferiţi deloc.

Recitiţi acest pasaj şi veţi înţelege mai bine ce era în gândirea lui Iisus atunci când a răspuns saducheilor Veţi vedea clar planul Domnului, cum se derulează el şi cum puteţi învia. Interpretările date învierii de Biserică sunt lipsite de bun simţ, de logică: ele ni-l prezintă pe Domnul ca un monstru de prostie, iar această Judecată de Apoi este atât de absurdă!… Liniştiţi-vă deci, Judecata de Apoi nu va avea loc. Ah, în ciuda calmului vostru, să ştiţi că o altă Judecată de Apoi vă aşteaptă în fiecare clipă… De exemplu, dacă vă înţeapă un purice, aceasta constituie deja o judecată. „Cum aşa, veţi spune, eu sunt judecat de înţepătura unui purice?” Desigur: el v-a înţepat după o judecată chibzuită: el a găsit anumite impurităţi în sângele vostru şi doreşte să vă spună că trebuie să vă ameliorați modul vostru de viaţă: dacă vă purificaţi sângele, acesta nu va mai atrage puricii.

Atâtea aspecte din viaţa cotidiană ne ajută să înţelegem ce sunt învierea şi Judecata de Apoi. Întâlniţi pe cineva care are pe picior o vânătaie: „Ce ţi s-a întâmplat, prietene?

— M-am lovit”. Ei bine, tot ce v-am explicat se poate rezuma astfel. Vânătaia înseamnă că celulele mor, apoi după o vreme pielea îşi recapătă culoarea… Nu celulele vechi au înviat, ci alte celule noi le-au înlocuit. Celulele vechi au fost înlocuite de cele noi care au adus această ameliorare şi persoana poate să meargă din nou, nu mai suferă. Iată mecanismul învierii!

Acelaşi lucru este valabil şi pentru întreg organismul. Mulţi oameni au în organism nişte celule deja moarte care nu sunt înlocuite de celule noi. Numărul acestor celule creşte încet-încet până invadează întreg organismul şi persoana respectivă moare. Alţii, atunci când mor, posedă încă numeroase celule vii pe care medicii încearcă să le recupereze pentru a face grefe de organe. Este o realitate: unii oameni vii sunt deja aproape morţi purtând atâtea cadavre în organismul lor, atâtea celule care încep să putrezească şi pe care ei nu le pot înlocui cu unele noi, în timp ce alte persoane care sunt moarte într-un accident, de exemplu, au aproape toate celulele lor vii. Acelaşi fenomen se produce şi în domeniul spiritual; numai că nu este vorba despre celule, ci despre entităţi.

Aşa cum corpul fizic al omului este constituit din miliarde şi miliarde de celule, tot aşa şi fiinţa sa spirituală este formată dintr-o multitudine de entităţi. Şi în acest caz se întâmplă adesea ca nişte entităţi să moară, sau ca omul să fie locuit de nişte entităţi întunecoase şi răufăcătoare pe care el trebuie să le înlocuiască prin entităţi luminoase şi pure. Această înlocuire este învierea! Fără a fi definitivă, nici completă, această înviere a început pentru unii. Trebuie ca ei să continue, să efectueze această lucrare de înlocuire, şi într-o bună zi învierea se va face dintr-odată. Este ceea ce spune apostolul Pavel: „Deodată, într-o clipeală de ochi, la trâmbiţa cea de apoi, căci trâmbiţa va suna şi morţii vor învia nestricăcioşi, iar noi ne vom schimba”.

În realitate, nu, învierea nu se poate face într-o clipită. Trebuie să înţelegem. Iar în acest caz, chimia ne va sări în ajutor. Aveţi un acid şi 1 vărsaţi câteva picături de turnesol pe el: lichidul devine roşu. Vărsaţi acum peste el o soluţie bazică, picătură cu picătură. La început, nu apare nicio transformare, dar continuând să vărsaţi picăturile lichidul roşu se transformă în albastrul… Ei bine, aceasta este învierea: roşul 1 schimbat în albastru; roşul, bătrânul Adam care învie în Hristos, albastrul cerului. Vărsaţi vreme îndelungată picătură după picătură şi ultima picătură transformă totul dintr-odată: înviaţi! Această înviere începuse deja de mai mult timp, dar nu se vedea nicio schimbare… până în ultima secundă. Cuvintele apostolului Pavel sunt adevărate, dar ele trebuie explicate.

Acum este limpede: învierea nu se face dintr-odată, o întreagă lucrare preliminară este necesară şi ultima picătură transformă totul. De ce trebuie să aşteptăm ultima picătură? Este un mister pe care nici

chiar chimiştii nu îl pot explica.

Mulţi dintre voi au început deja să învie, adică să înlocuiască în ei înşişi anumite entităţi egoiste, întunecoase, violente, prin nişte entităţi inteligente, luminoase şi pline de iubire, dar se plâng că nu observă nicio schimbare, ei se simt mereu aceiaşi. Trebuie să aibă răbdare, să aştepte ultima picătură. Iată ultima picătură, aceasta este semnificaţia trâmbiţelor!… Dar trâmbiţele nu pot învia morţii, iar morţii nu au făcut deja o lucrare asupra lor înşişi. Nicio trâmbiţă nu poate învia un mort. Încercaţi, mergeţi cu o trâmbiţă într-un cimitir şi sunaţi cât doriţi! Nimeni nu va ieşi… poate numai un vagabond instalat acolo peste noapte şi care va apărea în faţa voastră zbârlit şi… înviat!

Vedeţi câte exemple din natură ne arată realitatea învierii. Eu vă voi spune chiar că soluţia celor mai mari probleme iniţiatice o găsesc adesea la omizi, la cârtiţe, la purici sau la ploşniţe. Da, eu găsesc soluţia celor mai mari probleme acolo. Sunteţi uimiţi, întrebaţi: „Ce puteţi găsi la ploşniţe, la purici?

— Toate legile medicinii şi pe care medicina nu le-a descoperit încă mi le-au revelat puricii şi ploşniţele.

— Oh, consideraţi puricii şi ploşniţele nişte maeştri şi instructori?

— De ce nu?

— Nu aveţi alţii, nu vă instruiţi lângă nişte somităţi?

— Nu, ele mă încurcă. Eu prefer să studiez aceste gângănii: ele sunt mult mai autentice”.

Vreţi să ştiţi acum ce revelaţii mi-ai făcut ploşniţele? Eu am înţeles că ele sunt ghidate de acelaşi instinct ca radiesteziştii. De exemplu, dacă o ploşniţă ajunge într-un loc unde dorm împreună mai mulţi oameni, ea îşi scoate pendulul şi spune: „Nu acesta, are pielea prea scorţoasă… Nici cel de dincolo nu pare prea gustos… Ah, dar pe acela îl voi ronţăi…”. Şi după ce şi-a calculat geometric toate distanţele pe tavan, ea cade exact pe el şi îşi începe banchetul, în timp ce celelalte persoane, aşezate alături, dorm în continuare fără să fie deranjate sau înţepate.

Iată cum ploşniţele m-au învăţat multe legi şi mi-au revelat principiul bolii. Ele m-au învăţat că boala nu reprezintă altceva decât o acumulare de anumite materiale foarte atrăgătoare pentru unii microbi sau anumite entităţi, iar dacă omul le posedă din belşug, ele vin să se instaleze în el. Dar pentru vindecare? Ei bine, el trebuie să

elimine toată această hrană nesănătoasă: microbii vor muri de foame şi el se vindecă. Eu am observat deopotrivă furnicile, viespile, toate insectele mici şi am văzut că, dacă se lasă pe undeva coji de legume, resturi, ele le simt de departe şi aleargă să se hrănească cu ele. Dar de îndată ce se face curăţenie, ele pleacă, fiindcă nu mai au hrană. Iată marele secret: nu hrăniţi nicio entitate, adică nu lăsaţi nicio impuritate, şi ele nu vă vor vizita! În ce carte de medicină veţi găsi toate acestea? În niciuna, şi de altfel eu nu citesc niciodată cărţi de medicină.

Învierea fizică… moartea şi învierea fizice?… Nu, dragii mei, pe noi ne interesează Învierea spirituală fiindcă nu va exista nicio înviere fizică. Eu tocmai v-am spus că pentru cei morţi totul s-a încheiat, dar pentru cei care sunt vii, sufletul lor este viu, va exista o înviere, deoarece Dumnezeu este Dumnezeul celor vii.

Articol VI. Cap. 6 – Corpul învierii

Pentru a completa ceea ce v-am spus deja despre înviere, aş dori să vă vorbesc despre corpul de slavă datorită căruia omul poate învia. Dar, pentru ca lucrurile să fie clare, vă voi da câteva explicaţii privind corpul eteric.

Atunci când v-am arătat corespondenţele existente între diferitele regnuri ale naturii şi corpurile subtile ale omului (corpurile eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic), eu v-am explicat că apa, cât şi arborii şi întreaga vegetaţie, prezintă nişte corespondenţe cu corpul eteric. Asemenea plantelor, care sunt fixate în pământ dar care comunică în acelaşi timp cu cerul, tot aşa şi dublul eteric este fixat de corpul fizic fiind totodată în legătură cu corpurile superioare. Viaţa nu este posibilă în lipsa vegetaţiei. Vegetaţia ca şi apa sunt condiţia vieţii pe pământ, şi ele corespund dublului eteric care are două roluri de îndeplinit: să asigure viaţa organismului şi să îi dea sensibilitate. Asemenea apei care dă viaţă plantelor, corpul eteric dă viaţă corpului fizic. În lipsa apei, viaţa va dispărea de pe pământ; dacă îndepărtaţi dublul eteric unui om, el va muri. Viaţa este legată de corpul eteric şi dacă omul ştie cum să lucreze asupra acestui corp, el îşi poate prelungi existenţa.

Vegetaţia efectuează o lucrare importantă pe pământ. Pământul are nevoie să fie mişcat, transformat, iar plantele au această sarcină. Cine ar accepta să se ocupe de pământ? în niciun caz animalele. Animalele sunt egoiste şi se mulţumesc să se hrănească cu ce găsesc. Primii lucrători, cei mai perseverenţi şi mai devotaţi, sunt plantele. Ele

au luat această formă, această atitudine plină de umilinţă, şi lucrează peste tot pentru a transforma pământul. Acolo unde nu se întâlnesc nici oameni, nici animale, cresc totuşi nişte plante; peste tot veţi vedea plantele populând pământul.

Dorinţa plantelor este de a nu lăsa niciun atom de pământ fără a-l însufleţi (evident, nu este vorba despre o dorinţă conştientă, ci mai degrabă de o tendinţă secretă pe care Inteligenţa Cosmică a pus-o în ele). Cum reuşesc ele să o facă? Legându-se de cer. Arborele comunică cu cerul prin extremitatea ramurilor sale şi prin frunzele sale, şi în acelaşi timp este înfipt adânc în pământ prin rădăcinile sale. Extremităţile ramurilor şi rădăcinile sunt părţile cele mai importante ale arborelui. Prin aceşti doi poli el extrage energie. Dacă aţi putea simţi cu câtă tenacitate şi câtă perseverenţă o face! Toate ramurile sale sunt nişte antene care se străduiesc zi şi noapte să capteze energiile atmosferei, iar seva este cea care transportă aceste energii până la rădăcini, acolo unde se realizează lucrarea importantă de transformare a pământului. Pământul este inert, pasiv, dar plin de substanţe, de elemente şi forţe ce nu le poate manifesta în lipsa plantelor. Plantele se pot deci compara cu alchimiştii: ele sunt răspândite pe întreaga suprafaţă a pământului pentru a extrage materialele pe care acesta le conţine redându-le apoi sub formă de flori şi fructe.

Asemenea vegetaţiei, dublul eteric pătrunde prin corpul fizic, dar posedă în acelaşi timp nişte ramificaţii în regiunile superioare pentru a capta de acolo forţe ce le introduce în organism. El însufleţeşte la rândul său materia făcând să apară calităţile ascunse în ea. El este un intermediar între corpul fizic şi corpurile subtile. Natura corpului eteric nu este încă bine cunoscută şi medicina oficială nu ştie că multe anomalii fizice se explică prin tulburări ale corpului eteric. Chiar şi spiritualiştii îl consideră mai puţin important decât corpurile astral şi mental… Este adevărat că el nu are aceeaşi putere ca celelalte corpuri, dar este esenţial pentru viaţă. Or, ce putem face fără viaţă? Ea stă la baza a tot.

Există numeroase metode pentru întărirea corpului eteric. Cum este un corp şi în acelaşi timp un fluid, o energie, el este legat de toate forţele naturii fiind deci foarte sensibil la căldură, la lumină, la electricitate, la magnetism. Dacă vă expuneţi în mod conştient, inteligent, razelor soarelui, alegând momentul propice din zi, dacă faceţi nişte exerciţii de respiraţie, dublul vostru eteric se întăreşte,

însufleţeşte, se măreşte, şi păstrează corpul fizic sănătos.

Trebuie să învăţaţi să lucraţi asupra corpului vostru eteric: eu v-am dat numeroase metode, cu apa, cu pământul, cu flacăra unei lumânări… Dacă aveţi de exemplu o durere, concentraţi-vă gândul asupra corpului eteric, proiectaţii toate culorile luminii şi el va şti cum să vă vindece: el va acţiona asupra celulelor, el va lega cerul şi pământul, el va stabili o comunicare aşa cum o fac plantele, iar locul bolnav va fi din nou însufleţit.

Corpul fizic posedă viaţa şi sensibilitatea datorită corpului eteric. El este legat de acesta prin ceea ce se numeşte coarda de argint. Această coardă are patru ramificaţii: prima are un punct de legătură în creier, a doua în inimă, a treia în plexul solar, iar a patra în ficat. Există deci patru puncte sau germeni: germenul corpului fizic, germenul corpului eteric, germenul corpului astral sau corpul dorinţei, şi germenul corpului mental. Atunci când omul vine să se încarneze pe pământ, el aduce aceşti patru germeni ce sunt nişte atomi minusculi pe care este înscris şi înregistrat tot ceea ce el trebuie să posede drept caracteristici fizice şi psihice proprii. Spiritele luminoase din înalt, cei Douăzeci şi patru de Bătrâni şi îngerii, servitorii lor, studiază toate faptele şi comportamentul omului în timpul vieţilor sale anterioare şi îi dau aceşti germeni în corespondenţă exactă cu ce merită, iar în aceşti germeni este înregistrat totul.

Toate corpurile invizibile ale omului, corpurile eteric, astral, mental se formează exact cum se formează corpul fizic al copilului în matricea mamei, după aceleaşi legi. După ce tatăl a depus germenul, în corpul mamei se derulează o întreagă lucrare inconştientă. Fără ştirea ei, forţele naturii lucrează în sinea sa pentru a aduce materialele a căror cantitate şi calităţi corespund exact germenului. Acest germen este deopotrivă comparabil liniilor de forţă după care, în lumea minerală, particulele se organizează pentru a forma un cristal.

Eu v-am vorbit deja mai demult despre experienţele lui Chladni. Chladni este un fizician şi un muzician german din secolul al optsprezecelea care a efectuat nişte studii asupra vibraţiilor corpurilor solide. El împrăştia pe o placă metalică nişte pulbere sau nisip fin, şi apoi făcea placa să vibreze cu ajutorul unui arcuş. În funcţie de natura metalului, de grosimea sa etc… vibraţiile produceau tot felul de figuri geometrice, simetrice sau asimetrice. De fapt, undele vibratorii creează nişte linii de forţă care atrag particulele, şi anumite puncte în vibraţie,

denumite puncte vii, aruncă particulele spre punctele care nu vibrează deloc, punctele moarte. Deci traseul figurilor geometrice se conturează în jurul punctelor moarte.

Astfel se formează totul în natură. Fiecare grăunte conţine deja nişte linii de forţă determinate şi îndată ce, udat de ploaie şi încălzit de soare, el începe să crească, elementele care îl hrănesc încep să se ordoneze după aceste linii de forţă pentru a forma tulpina, ramurile, frunzele şi, mai târziu, florile şi fructele. Cam la fel ca la aparatele cu tranzistoare. Cu ani în urmă se fabricau nişte aparate foarte voluminoase şi grele, dar acum s-au înlocuit anumite elemente incomode prin circuite imprimate. Cu cât tehnologiile progresează, cu atât mai mult ele folosesc materiale mai uşoare, mai fine, mai subtile, ce permit reducerea dimensiunii obiectelor. Ei bine, dacă doriţi, grăuntele posedă şi el un circuit imprimat asemenea tranzistorului…

Totul este construit şi funcţionează după nişte linii de forţă, totul se dirijează după nişte linii de forţă, chiar şi destinul. Există nişte linii, nişte etape, iar evenimentele se produc exact după aceste linii şi etape. Germenul este minuscul, dar conţine o întreagă organizaţie. Plantaţi-l, udaţi-l şi veţi vedea! Mama este terenul, iar când germenul este plantat, ea îl udă, îl încălzeşte, iar această plantă este asemenea unui copil. Peste tot sunt aceleaşi legi.

În Tabla de Smarald este scris: „Tot ce se află în lumea de jos este la fel cu ce se află în înalt, şi tot ce află în înalt este la fel ca în lumea de jos”. Pământul posedă şi el un corp eteric, un corp astral, un corp mental, cât şi alte corpuri superioare pe care le voi menţiona imediat. Omul este impregnat de toate corpurile eteric, astral şi mental ale pământului, ale planetelor, ale sistemului solar, ale soarelui şi stelelor, care îl străbat, îl hrănesc şi îl fac să crească. Dar omul care este născut pe pământ nu s-a născut încă în celelalte planuri şi este legat prin nişte cordoane la celelalte matrice care se găsesc acolo, ca nişte mame succesive. Pentru a te naşte într-o lume trebuie tăiat cordonul ombilical ca să devii independent. Omul este independent aici, în planul fizic, fiindcă cordonul ombilical ce îl lega de mama sa a fost tăiat; dar cordoanele ombilicale care îl leagă de alte planuri nu sunt tăiate, şi el nu s-a născut încă, adică nu este independent în planurile astral, mental şi spiritual.

Atunci când se naşte un copil, germenul mental care coboară trebuie să-şi formeze un corp, iar corpul mental cosmic îi serveşte

drept matrice; acolo se formează corpul mental al omului, dar pentru aceasta este nevoie de timp. Apoi, mult mai jos, în corpul astral cosmic se va forma corpul astral, şi în acest caz fiind necesară o anumită perioadă de timp. Urmează apoi corpul eteric, şi în sfârşit corpul fizic: copilul se naşte astfel pe pământ.

Dacă ar trebui să vă vorbesc despre toate corpurile: materialele din care sunt constituite, natura, funcţiile lor, şi cum se întrepătrund unele cu altele, ar fi prea mult. Astăzi mă voi opri numai asupra corpului eteric fiindcă el ne va informa despre corpul de slavă, corpul învierii.

Corpul eteric este format dintr-o materie fizică, impalpabilă, invizibilă, subtilă. Eu v-am mai spus, lumea fizică nu este încă cunoscută, ne imaginăm că ea se limitează la stările solidă, lichidă, gazoasă ale materiei. Nu, acesta este numai aspectul ei grosier, inferior. Materia este mult mai bogată şi subtilă, fiindcă ea se prelungeşte în planul eteric unde regăsim încă patru clasificări.

În Ştiinţa Iniţiatică, primul strat din corpul eteric este denumit eterul chimic; el permite creşterea, eliminarea… Această primă clasificare corespunde pământului. Al doilea strat, mai subtil, corespunde apei, este eterul vital. Eterul vital permite procreaţia şi dă sensibilitate corpului fizic: sensibilitate la răni, la arsuri etc… Apoi, mult mai sus, urmează eterul lumină. El menţine căldura, vitalitatea, dar el este îndeosebi sediul percepţiilor. În sfârşit, al patrulea strat, eterul reflector, este sediul memoriei. În acest strat se înregistrează toate evenimentele din viaţa omului, gândurile, sentimentele, faptele sale. Tot aici se află şi germenul ce reuneşte toate capacităţile, toate calităţile corpului care se formează.

Totul se întâmplă exact ca în cazul arborelui. Fiecare arbore provine dintr-un germen şi produce la rândul său nişte germeni, nişte grăunţe, nişte seminţe. Corpul eteric este şi el obligat să producă cel puţin un grăunte unde se condensează toate calităţile sale. Şi tocmai în acest germen se va forma corpul de slavă. Acest germen care este un atom se află în inimă, în vârful ventriculului stâng, şi înregistrează cele mai mici mişcări ale vieţii omului.

În realitate, toţi germenii diferitelor corpuri sunt legaţi unii cu alţii: germenul fizic, germenul eteric, germenul astral şi germenul mental, deoarece ei se înlănţuie şi comunică între ei. Priviţi ce vi se întâmplă când aveţi un anumit gând: el nu rămâne izolat în corpul

mental, el comunică cu domeniul sentimentului, lumea astrală, unde se află emoţiile, dorinţele, pasiunile, apoi cu corpul eteric, şi în sfârşit cu corpul fizic, şi în acest moment puneţi gândul în practică. Astfel se desfăşoară totul.

Evident, aceste patru corpuri nu au aceeaşi dimensiune, şi nici aceeaşi dezvoltare, aceeaşi rezistenţă. Dovada constă în faptul că, unii care posedă nişte capacităţi intelectuale extraordinare nu au o inimă îndeajuns de dezvoltată: ei sunt adesea egoişti, zgârciţi, calculaţi, interesaţi, uneori chiar răi şi cruzi, iar alţii care posedă capacităţi intelectuale foarte slabe sunt de o bunătate şi generozitate extraordinare. Sau alţii sunt puternici, activi, dinamici, capabili să se descurce cu dibăcie, dar celelalte două laturi, intelectul şi inima, nu sunt foarte dezvoltate.

Există deci o corespondenţă, o comunicare între aceste patru corpuri fizic, eteric, astral şi mental, dar deseori acestea nu se găsesc la acelaşi stadiu de dezvoltare. Aceasta se explică prin viaţa pe care fiinţele au trăit-o în alte încarnări, dar şi prin condiţiile în care s-au aflat şi care le-au determinat să lucreze într-un domeniu şi să neglijeze un altul. Oamenii nu au fost în stare să se dezvolte corespunzător în toate domeniile, în toate regiunile, de aceea ei ne înfăţişează acum o diversitate extraordinară în dezvoltarea şi exprimările lor.

Aş dori acum să vă spun câteva cuvinte despre modul în care diferitele corpuri eteric, astral şi mental sunt legate de corpul fizic. Corpul eteric este legat de plexul solar şi de splină. Deci, plexul solar şi splina sunt două organe importante pentru corpul eteric; pe aici el captează energiile solare şi le distribuie în întreg organismul.

Vă amintiţi că eu v-am vorbit deja despre plexul solar subliniind importanţa sa pentru viaţă. În limba rusă, această regiune a stomacului şi a plexului solar este numită „*jivot*”, iar „*jivot*” înseamnă în limba bulgară „viaţă”. Stomacul este acela care trimite în întreg corpul, şi chiar în creier, energiile produse de hrană, iar plexul solar face aceeaşi lucrare în planul eteric. El este acela care restabileşte funcţiile, repară dezordinile şi dă energii creierului. Când creierul vă este blocat, faceţi câteva masaje la nivelul plexului solar, şi după un timp, veţi simţi că el s-a eliberat.

Dacă corpul eteric nu ar exista, omul ar fi distrus de către corpul astral. Corpul eteric şi corpul astral sunt într-o luptă perpetuă, deoarece corpul astral consumă neîncetat energii şi epuizează corpul

fizic cu sentimentele, emoţiile şi pasiunile de care este tulburat. Dar în timpul nopţii, corpul eteric face eforturi să restabilească totul eliminând impurităţile. Corpul eteric este deci cel care ne protejează; în lipsa sa am fi foarte repede otrăviţi, pentru că există o legătură între corpul astral şi ficat unde sunt depozitate toate otrăvurile ce vor fi ulterior eliminate. Ştiţi că ficatul este bolnav adesea datorită poftelor inferioare, a dorinţelor şi sentimentele dezordonate, a neliniştilor… Ficatul este unul dintre sediile corpului astral, celălalt sediu se află în organele sexuale. Cât despre corpul mental, el îşi are sediul în creier şi în măduva spinării. Corpul eteric, corpul astral şi corpul mental sunt deci fiecare legate de corpul fizic prin două puncte: corpul eteric prin plexul solar şi splină; corpul astral, prin ficat şi organele sexuale; corpul mental, prin creier şi măduva spinării.

Priviţi acum această schemă foarte simplificată ce vă va explica structura fiinţei umane aşa cum au înţeles-o şi analizat-o de mii de ani Iniţiaţii (fig. l).

Aceasta ne arată că există 6 clasificări. Unii esoterişti au socotit 7 pentru că ei situează corpul eteric între corpul fizic şi corpul astral, şi plasează corpul mental ca limită între lumea umană şi lumea divină (fig. 2).

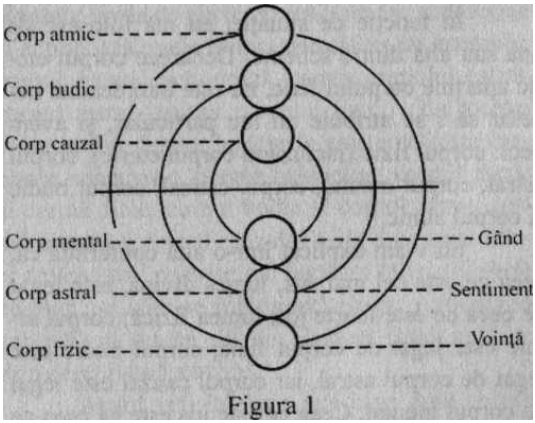

Figura 1

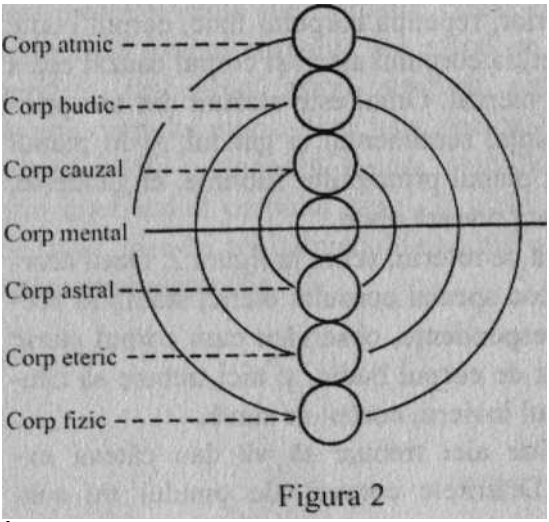

Figura 2

În funcţie de situaţie, eu mă folosesc de una sau alta dintre scheme. Deoarece corpul eteric aparţine corpului fizic, nu este întotdeauna necesar să i se atribuie un loc particular, şi avem deci: corpul fizic (incluzând corpul eteric), corpul astral, corpul mental, corpul cauzal, corpul budic şi corpul atmic.

Eu v-am explicat într-o altă conferinţă că, ceea ce este cel mai sus, lumea divină, este legat de ceea ce este foarte jos, lumea fizică: corpul atmic este legat de corpul fizic, corpul budic este legat de corpul astral, iar corpul cauzal este legat de corpul mental. Ceea ce este jos este ca ceea ce este în înalt, dar inversat. Corpul atmic este, la nivel superior, repetiţia corpului fizic, corpul budic este repetiţia corpului astral şi corpul cauzal cea a corpului mental. Omul este alcătuit din trei principii: voinţa, sentimentul şi gândul, şi în planul superior, planul principiilor sublime, el gândeşte, simte şi acţionează divin.

Să ne referim acum la figura 2. Dacă acordăm un loc special corpului eteric, stabilind aceleaşi corespondenţe, observăm cum corpul eteric este legat de corpul budic, şi aici trebuie să căutăm corpul învierii, corpul de slavă.

Dar aici trebuie să vă dau câteva explicaţii. Diferitele corpuri ale omului nu sunt separate unele de altele, în realitate ele sunt legate şi acţionează unele asupra celorlalte: de exemplu, corpul mental acţionează asupra corpului astral, corpul astral, asupra corpului fizic… Eu tocmai v-am vorbit despre legăturile existente între corpurile superioare şi cele inferioare: corpul atmic şi corpul fizic, corpul budic

şi corpul astral, corpul mental şi corpul cauzal. Există deci două feluri de legături: primele fac legătura între diferitele corpuri aşa cum se înfăţişează ele pe verticală în schemă, al doilea fel de legături fiind indicate prin cercuri concentrice.

Acum veţi înţelege mai bine cum corpul budic este legat de corpul eteric. Prin emoţiile şi sentimentele înalte ale corpului budic, Iniţiatul acţionează asupra corpului său astral pe care îl purifică, iar corpul astral purificat acţionează asupra corpului eteric. Este uşor deci de înţeles: corpul budic acţionează asupra corpului eteric prin intermediul corpului astral, şi astfel, corpul de slavă, care îşi are germenul în corpul eteric, se întăreşte şi creşte (fig. 3).

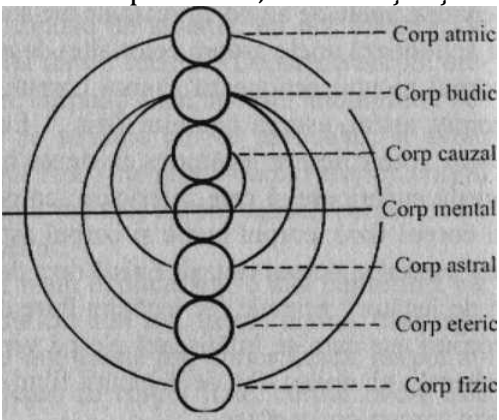

Figura 3

Eu tocmai v-am spus că stratul cel mai subtil al corpului eteric este numit eter reflector şi este sediul memoriei. Dar această memorie priveşte numai fiinţa umană, sunt arhivele sale personale. Pentru a cunoaşte arhivele universului, trebuie să căutăm o memorie mai înaltă în corpul budic, fiindcă aici se înregistrează evenimentele universului.

Corpul budic este corpul iubirii dezinteresate, al frumuseţii absolute, al purităţii absolute. Hristos, Buddha au fost nişte exemple perfecte ale iubirii, ale sacrificiului, ale purităţii. De aceea discipolul instruit în această ştiinţă trebuie să caute să dezvolte sentimentele şi dorinţele cele mai dezinteresate, cele mai pure pentru a-şi putea hrăni corpul său eteric şi corpul său budic. El le hrăneşte aşa cum mama îşi hrăneşte copilul: cu propriul sânge.

Eu v-am explicat deja acest proces atunci când v-am vorbit despre Crăciun şi a doua naştere, fiindcă în realitate a doua naştere şi învierea sunt două modalităţi diferite de prezentare a regenerării

omului, intrarea sa în lumea spirituală, în funcţie de calitatea sângelui ei, mama are un copil sănătos sau bolnav; în acelaşi fel, fiinţa umană îşi formează corpurile sale spirituale cu hrana pe care le-o dă. Printr-o lucrare dezinteresată, prin sacrificiu, printr-o iubire divină, omul îşi construieşte corpul de slavă, îl amplifică în lumină şi frumuseţe, şi datorită acestui corp de slavă el învie şi devine nemuritor.

Astfel trebuie înţeleasă învierea lui Iisus. Iisus care poseda toate cunoştinţele a putut să-şi hrănească atât de divin aceşti doi germeni ai corpului eteric şi ai corpului budic cu gânduri şi dorinţe mereu luminoase şi pure (se observă în cuvintele sale, în viaţa sa), încât a reuşit să-şi formeze corpul său de slavă. Iar când a înviat, el a ieşit din mormânt cu corpul său eteric şi corpul său budic, nu cu corpul fizic. De aceea el a spus Mariei Magdalena: „Nu te atinge de Mine!" El nu se putea lăsa atins înainte de a-şi fi făcut corpul mai solid, mai material. El a permis apoi lui Toma să îl atingă, dar înainte nu era posibil.

De altfel, dacă vă amintiţi, atunci când Iisus a apărut Mariei Magdalena, ea nu l-a recunoscut la început, şi este explicabil: după cum v-am spus, corpul său eteric nu era suficient materializat şi nu avea încă aspectul şi trăsăturile lui Iisus. De aceea ea s-a gândit că era grădinarul, altfel cum s-ar fi putut ea înşela într-atât când îl cunoştea atât de bine pe Iisus? Atunci când reuşim să îl materializăm, corpul eteric ia aceleaşi trăsături, aceeaşi aparenţă ca a corpului fizic deoarece el este reproducerea exactă a corpului fizic.

Vedeţi cum totul se explică: Iisus nu a înviat cu corpul său fizic, nu, el a apărut cu corpul său eteric, corpul său de slavă, şi el continuă să trăiască cu corpul său de slavă, deoarece el nu a părăsit pământul.

Iar în momentul schimbării la faţă, atunci când el a apărut cu Moise şi Ilie discipolilor săi Petru, Iacov şi Ioan, el era atât de luminos şi strălucitor încât ei nu au putut suporta acea lumină şi au căzut cu faţa la pământ. Această schimbare la faţă constituia deopotrivă o manifestare a corpului de slavă. Nu sosise încă momentul pentru a-l desprinde definitiv de corpul fizic, dar el se putea deja manifesta. Oricare ar fi modalitatea în care preoţii încearcă să o explice, schimbarea la faţă nu se poate explica în realitate decât prin vibraţiile corpului de slavă care au atins o anumită intensitate încât el a devenit frumuseţe, lumină, strălucire.

Şi fiindcă Iisus a reuşit să-şi formeze corpul său de slavă pentru a învia, înseamnă că şi discipolii săi, dacă posedă cunoştinţele necesare

şi lucrează în aceeaşi direcţie, pot de asemenea să şi-l formeze. Toţi discipolii lui Hristos pot să se schimbe la faţă şi să învie, aceasta depinzând de intensitatea iubirii şi a credinţei lor. Ei trebuie mai întâi să ştie că există germeni de hrănit. Cum? Atunci când trăiţi momente de viaţă spirituală foarte intensă, nişte extaze, când ascultaţi muzică, când sunteţi emoţionaţi de un spectacol de o mare frumuseţe, în acel moment vă hrăniţi corpul de slavă, îl întăriţi. Aceste sentimente de iubire şi încântare, aceste emoţii mistice sunt nişte elemente datorită cărora îl hrăniţi, exact cum o femeie însărcinată îşi hrăneşte copilul cu sângele, cu gândurile, cu sentimentele sale.

Nu vă puteţi hrăni corpul vostru de slavă decât cu elementele cele mai pure şi mai luminoase; de aceea trebuie să fiţi atenţi şi să faceţi nişte selecţii în gândurile şi sentimentele voastre. Iar când apar momente dificile în care sunteţi tulburaţi sau resimţiţi ură, gelozie, dorinţă de răzbunare, amintiţi-vă imediat că vă încetiniţi formarea corpului vostru de slavă şi schimbaţi-vă starea.

Câteva persoane au putut vedea corpurile de slavă ale unor Iniţiaţi când ei se aflau în stări de încântare şi extaz: chipul le radia, lumina ţâşnea din întreaga lor fiinţă. Iniţiaţii pot călători în spaţiu datorită acestui corp, pot traversa munţii şi chiar pătrunde până în centrul pământului, nefiind împiedicaţi de niciun obstacol material. Ei pot acţiona chiar de la distanţă asupra creaturilor, putându-le ajuta. Da, chiar dacă corpul vostru fizic este şubrezit, puteţi trimite ajutor, deoarece corpul fizic şi corpul de slavă sunt două lucruri complet diferite. Puteţi fi muribunzi, dar corpul vostru de slavă este viu, strălucitor, putând atinge creaturile în spaţiu. Este posibil chiar ca omul să se detaşeze de corpul fizic pentru a trăi numai cu corpul de salvă şi să trăiască astfel veşnic. În timp ce, cu corpul fizic nu se poate face nimic: nu îl putem întineri, nu îl putem întări, el îmbătrâneşte, slăbeşte şi moare.

Numai corpul de slavă este nemuritor pentru că elementele din care este constituit sunt dintr-o materie curată, ele nu se descompun. Nu trebuie să ne bazăm prea mult pe corpul fizic. La ora actuală, facem totul pentru corpul fizic, pentru a-l înfrumuseţa, pentru a-l face mai suplu, a-l întări… Eu înţeleg că nu trebuie neglijat corpul fizic aşa cum făceau unii credincioşi sau asceţi în trecut. Dar într-o zi corpul fizic moare, şi corpul de slavă începe să se manifeste.

Eu v-am spus deja: ceea ce este mort nu mai învie; învie ceea ce

este viu. Se reuşeşte învierea unor morţi, dar fiindcă erau morţi numai în aparenţă; în realitate, ei se aflau în comă. Aceia care învie sunt cei care nu au murit, adică cei a căror coardă de argint nu a fost tăiată. Dar dacă coarda de argint este tăiată, nimeni nu mai poate fi înviat. De îndată ce sufletul a plecat, este inutil să mai încerci să îl faci să revină. Există multe poveşti neadevărate în privinţa acestui subiect inventate de nişte neştiutori.

Se vorbeşte despre unii magicieni şi vrăjitori care au reuşit să învie morţii. În realitate, acestea nu au fost adevărate învieri: prin anumite metode cunoscute de ei, aceşti vrăjitori evocau anumite entităţi terestre sau subterane pe care le introduceau în corpul mortului pentru a-l însufleţi. Nu spiritului mortului era cel care revenea, ci alte entităţi pe care, prin nişte rugăminţi stăruitoare, ei reuşeau să le facă să intre în acel corp şi care rămâneau acolo o vreme. Toţi aceia despre care se spune că au fost înviaţi nu au fost în realitate morţi, chiar dacă s-a crezut aşa fiindcă inima lor nu mai bătea. Adevărata moarte nu este atunci când nu mai bate inima, ci atunci când ea şi-a pierdut căldura. A nu mai respira nu presupune a fi imediat mort. Atât timp cât inima îşi păstrează căldura, omul poate fi readus la viaţă prin masaje sau alte manevre, sau chiar prin mijloacele magiei divine. Dar atunci când căldura îl părăseşte şi coarda de argint care leagă corpul fizic de corpul eteric şi corpul astral este tăiată, nu se mai poate face nimic pentru el.

Marii Iniţiaţi nu s-au preocupat niciodată să învie cadavre; necromanţii pretind că o fac, în timp ce în realitate ei atrag alte entităţi prezentându-le nişte elemente ce le convin: hrană, sânge etc… Nici măcar Iisus nu a înviat morţii. Veţi spune: „Dar Lazăr? El era mort de trei zile…”. Nu, ceilalţi îl credeau mort, dar în realitate el era încă viu. Aceasta nu micşorează cu nimic meritul lui Iisus, fiindcă Lazăr ar fi fost cu adevărat mort dacă Iisus nu ar fi venit să îl scoată din mormânt. Este oare adevărat ceea ce se spune şi despre moartea lui Iisus?… Dar eu nu voi atinge acest subiect pentru a nu scandaliza conştiinţele creştine.

Mortul nu mai învie, omul viu învie, omul viu aflat într-o stare de letargie: ca arborele ale cărui crengi „mor” iama, ca seminţele „ascunse” în pământ. În aparenţă, grăuntele moare înainte de a creşte; şi de aceea este spus: „Dacă nu muriţi, nu veţi trăi”. Trebuie să mori rămânând viu. Cuvântul „moarte” presupune deci o altă formă de viaţă.

Spunând: „Dacă nu muriţi, nu veţi trăi”, Iisus dorea să spună: dacă lăsaţi să moară gândurile voastre egoiste, veţi trăi în spirit, în splendoare. În realitate nu este deci o adevărată moarte, deoarece acela care a murit este mort cu adevărat şi nu mai învie.

Aţi înţeles astăzi că numai corpul de slavă este nemuritor. Iisus nu a înviat în corpul său fizic, iar creştinii nu ştiu că el este încă viu, el nu a părăsit pământul. De altfel, el ne-a revelat-o atunci când a spus: „Mergeţi, învăţaţi toate neamurile… Şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului”.

Corpul de slavă se găseşte în noi sub forma unui grăunte, a unui germen. Şi ce se face cu un grăunte? Este plantat, este îngrijit, este udat, şi atunci el creşte, devine un arbore, adică un corp dezvoltat, puternic. Corpul se află deja acolo, conţinut în grăunte, cu toate posibilităţile viitoare de dezvoltare: mărimea, frumuseţea sa, fructele sale. Dar dacă noi nu îl hrănim cu roua noastră, adică cu gândurile, cu sentimentele noastre, cu căldura, lumina noastră, el moare.

Corpul de slavă nu se creează, fiecare fiinţă îl posedă de la origine sub forma unui atom, iar lucrarea discipolului constă tocmai în a-l încălzi, a-l proteja şi a-l alimenta prin gândurile, sentimentele, elanurile, sacrificiile sale. Atunci când el îi dă tot sângele său, întreaga sa forţă, corpul de slavă devine propriul său corp; el îşi părăseşte corpul său fizic şi pleacă în spaţiu cu acest corp luminos, vizitează stelele şi toate creaturile…

Tocmai aceasta este învierea: viaţa intensă pe care omul a reuşit să o dea corpului său de slavă prin toate gândurile, sentimentele şi faptele sale ce poartă pecetea Divinităţii, adică sunt impregnate de dezinteres, de abnegaţie, de sacrificiu. În timp ce acela care nu face nimic pentru nimeni va fi îngropat în moarte, deoarece moartea înseamnă tocmai lipsa iubirii. Toţi Marii Maeştri au insistat asupra necesităţii de a da, de a fi capabil să smulgi ceva din tine însuţi pentru binele celorlalţi. Omul nu se poate înălţa decât dând în cea mai mare lumină şi cea mai mare puritate. De aceea în trecut exista obligaţia de a oferi Divinităţii primele roade sau turme de animale: primele spice de grâu, primele boabe de strugure, primii miei, adică ceea ce omul avea mai bun şi mai pur.

Aşa cum v-am mai spus, atunci când trăiţi un sentiment de bucurie fiindcă aţi contemplat ceva frumos, aţi citit nişte poeme sau aţi ascultat muzică, atunci când întreaga voastră fiinţă freamătă şi se

dilată, gândiţi-vă în acel moment să consacraţi acele câteva particule de bucurie pură care ţâşnesc din fiinţa voastră pentru ca ele să alimenteze corpul vostru de slavă.

Da, gândiţi-vă la toate mijloacele ce vă stau la dispoziţie pentru a accelera acest proces. Fiindcă este nevoie evident de mult timp pentru a construi acest corp; priviţi câţi ani sunt necesari unei ghinde pentru a deveni un stejar înalt! Trebuie deci să daţi corpului de slavă o hrană cât mai repetată şi mai îmbelşugată: aceasta înseamnă că trebuie să vă aranjaţi viaţa în aşa fel încât să vă creaţi cele mai bune condiţii pentru a trăi viaţa spirituală. Înţelegeţi acum de ce eu insist mereu asupra necesităţii de a nu rupe legătura cu Divinitatea, de a nu înceta să daţi, să străluciţi, să proiectaţi ce este mai bun din voi înşivă.

Corpul de slavă este pentru moment un mic grăunte pe care omul îl poartă în sinea sa, dar acest grăunte are predestinarea măreaţă de a face din el o divinitate. Dacă Iisus a înviat, înseamnă că şi noi putem învia. Eu ştiu că cei mai mulţi creştini spun: „Iisus a fost fiul Domnului, el a fost perfect, în timp ce noi, care nu suntem fii Domnului, vrem să fim lăsaţi în pace!” Şi îşi justifică astfel toate slăbiciunile lor! Nu, dragii mei, a fost o mare greşeală din partea Bisericii să propage ideea că numai Iisus singur a fost fiul Domnului, iar această greşeală a adus nişte rezultate jalnice. Iisus a fost fiul Domnului, iar noi suntem deopotrivă fii ai Domnului, mai mici şi mai puţin dezvoltaţi spiritual, dar suntem de aceeaşi natură cu El şi putem deveni asemenea Lui.

Iisus a înviat, iar noi putem deopotrivă învia. Fiindcă Dumnezeu a plasat în fiecare dintre noi acest germen minuscul, acest atom al corpului de slavă care este capabil să facă din noi o divinitate. De aceea Iisus a spus: „Cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face”.

CUPRINS

Cap. 1 – Sărbătoarea Crăciunului 1
Cap. 2 – A doua naştere 3
Cap. 3 – Naşterea în diferitele planuri 3
Cap. 4 – „Dacă nu muriţi, nu veţi trăi” 3
Cap. 5 – Învierea şi judecata de apoi 3
Cap. 6 – Corpul învierii 3